

Το μυστήριο
με τα στοιχειωμένα τυράκια

Ακολουθήστε τον Αρσέν
και τη Φαντομά
στο Facebook: @arsenefantoma

ΣΕΙΡΑ: Αρσέν & Φαντομά, Γραφείο Ιδιωτικότητας Ερευνών
#2: Το μυστήριο με τα στοιχειωμένα τυράκια

Συγγραφείς: Κυριάκος Αθανασιάδης, Κίκα Τσιλιγγερίδου
Επιμέλεια-Διόρθωση: Μάνος Μπονάνος
Εικονογράφηση: Ναταλία Καπατσούλια

© 2018, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε.,
Κυριάκος Αθανασιάδης, Κίκα Τσιλιγγερίδου

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2018

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-767-9

Κυριάκος Αθανασιάδης - Κίκα Τσιλιγγερίδου

Αρσέν και Φαντομά

Γραφείο Ιδιωτικότητας Ερευνών

Το μυστήριο με τα στοιχειωμένα τυράκια

Εικονογράφηση
Ναταλία Καπατσούλια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Αρσέν είδε ότι ο μοχθηρός είχε πηδήξει πάνω σε ένα μπαλκόνι, κουβαλώντας μαζί του την τεράστια αρμαθιά με τα λουκάνικα που είχε κλέψει από το κρεοπωλείο. Από εκεί, πήδηξε με ένα ακόμη αέρινο σάλτο στο από πάνω μπαλκόνι – και μετά στο ακόμη πιο πάνω. Έτσι, μέσα σε μισό λεπτό είχε βρεθεί στην ταράτσα της πολυκατοικίας.

Ήταν τρομερό. Ο κακούργος σκύλος Δαλματίας με τις χίλιες βούλες θα ξέφευγε με τα κλοπιμαία!

Δεν ήταν δυνατόν! Δεν ήταν δυνατόν!

Τι έπρεπε να κάνει για να τον συλλάβει;

Χα! Μα τι άλλο; Το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο.

Να πετάξει!

Ο Αρσέν έτρεξε πίσω από μία γωνία για να μην τον δουν οι περαστικοί, φόρεσε κρυφά την μπερτα και τη μάσκα του και, το επόμενο δευτερόλεπτο, έσκιζε τον αέρα με ταχύτητα αστραπής.

Ήταν ο Σούπερ Αρσέν, ο ιπτάμενος σούπερ ντετέκτιβ!

Καθώς πέρασε πάνω από την πολυκατοικία, είδε με την υπερόρασή του τον μοχθηρό που έτρεχε να ξεφύγει. Μεμιάς, χαμήλωσε λιγάκι και ετοιμάστηκε να του επιτεθεί για να προχωρήσει στη σύλληψη. Θα ήταν μία φανταστική στιγμή!

Όμως ξαφνικά ο μοχθηρός Δαλματός γύρισε, τον είδε και έκανε κάτι παλαβό: έφαγε με μία μπουκιά όλα τα λουκάνικα! Και όχι μόνο αυτό: αμέσως μετά, άρχισε να μεγαλώνει, και να μεγαλώνει, και να μεγαλώνει, μέχρι που έγινε τεράστιος σαν γίγαντας.

Αυτός ο σκύλος Δαλματίας είχε γίνει μεγάλος σαν την ίδια τη Δαλματία.

Ο Αρσέν άρχισε να φωνάζει και να κλαίει από τον φόβο του.

«Βοήθεια, βοήθεια!» είπε ψευδίζοντας, και εγώ αμέσως πετάχτηκα από το γατόδεντρό μου και έτρεξα δίπλα του για να δω τι είχε πάθει.

«Αρσέν!» φώναξα. «Αρσέν, ζύπνα, τι έπαθες;»

Ο αδελφός μου ήταν ιδρωμένος και έτρεμε. Είχε ση-

κωθεί στα πισινά του πόδια στηριγμένος στον τοίχο και κοιτούσε ψηλά, σαν να έβλεπε έναν τρομερό κίνδυνο που ήταν... έεε... που ήταν πολύ ψηλός.

Γύρισε και με κοίταξε, ενώ άρχιζε πια να ηρεμεί.

«Έεε... τίποτα δεν έπαθα» είπε. «Απλώς σε δοκίμαζα για να δω αν έχεις καλά αντανακλαστικά».

«Α, εντάξει τότε» είπα. «Φοβήθηκα μήπως σου επιτέθηκε κανένας μοχθηρός μέσα στο σπίτι μας, ή αν...»

«Ή αν; Τι ή αν, Φαντομά;» ρώτησε κοιτώντας με εξεταστικά.

«Ή αν είδες έναν εφιάλη...» ψιθύρισα.

«Ό,τι θέλω είδα!» είπε ο Αρσέν δυνατά. «Ακούς εκεί. Λοιπόν» συνέχισε. «Ετοιμάσου να βγούμε για περιπολία. Είναι βράδυ, και οι μοχθηροί μάς περιμένουν! Κάνε γρήγορα και μη με καθυστερείς άλλο».

«Μάλιστα!» του είπα, χαρούμενη που επιτέλους θα ξαναβγαίναμε στους δρόμους.

Είχαμε πολύ καιρό να βγούμε – από προχθές, όταν λύσαμε το μυστήριο με τον εξαφανισμένο παπαγάλο.

Ο αδελφός μου, που είναι σκύλος, παγκ, είναι ιδιωτικός ντετέκτιβ και εγώ, που είμαι γάτα Περσίας, είμαι η βοηθός του. Μαζί, διατηρούμε το Αρσέν & Φαντομά, Γραφείο Ιδιωτικών Ερευνών.

Και είμαστε μοναδικοί!

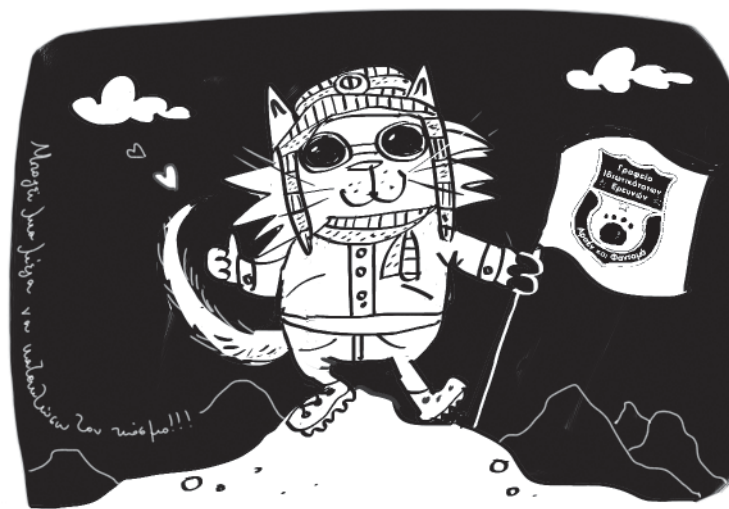
Μπορεί κάποια μέρα ο αδερφός μου να παρουσιάζει μία τέλεια εκπομπή στο μεγαλύτερο τηλεοπτικό κανάλι, και εγώ να κατακτήσω τον κόσμο, αλλά μέχρι τότε θα λύνουμε δύσκολες, περίπλοκες και επικίνδυνες ντετεκτιβικές υποθέσεις.

Έτσι, γεμάτη ενθουσιασμό, έτρεξα στην πόρτα και τον περίμενα.

Και τον περίμενα.

Και τον περίμενα κι άλλο...

Όταν κουράστηκα να περιμένω, πήγα πάλι προς τα μέσα για να τον βρω. Μήπως του είχε τύχει κάτι απρόοπτο; Μήπως του είχαν πράγματι επιτεθεί οι μοχθηροί;

Μου αρέσει
450.000

Σχόλια
350.000

Κοινοποίηση
158000

Όχι, ευτυχώς! Ήταν πολύ καλά. Απλώς είχε πεινάσει λιγάκι στον ύπνο του και τσιμπούσε κάτι στην κουζίνα.

Σήκωσε το κεφάλι του από το κασικάκι στον φούρνο με πατάτες που έτρωγε και με κοίταξε.

«Τι θεθ;» ρώτησε. «Θεθ κάτι;» Καμιά φορά μιλάει τσεβδά, κυρίως όταν είναι μπουκωμένος με κασικάκι στον φούρνο με πατάτες.

«Εχμ» έκανα. «Όχι».

«Πολύ ωραία» είπε και χάιδεψε την κοιλιά του. «Ο καλός ντετέκτιβ πρέπει να είναι χορτάτος, γιατί η περιπολία είναι εξαντλητική».

«Έχεις δίκιο, Αρσέν!» του είπα.

«Φυσικά και έχω δίκιο» είπε εκείνος, καθαρίζοντας έναν ανανά. «Αλλιώς δεν θα ήμουν ο καλύτερος ιδιωτικός ντετέκτιβ του κόσμου!»

Σε πέντε λεπτά, με τον αδελφό μου χορτασμένο και έτοιμο να λύσει οποιαδήποτε υπόθεση παρουσιαζόταν μπροστά μας, ήμασταν ήδη στον δρόμο και περιπολούσαμε προσεκτικά.

Ήταν αργά, και παντού στη γειτονιά μας απλώνονταν σκιές. Το φεγγάρι ταξίδευε στον ουρανό, μεγάλο, φωτεινό και πορτοκαλί σαν πορτοκάλι. Είχε ησυχία, και ήταν και λιγάκι ανατριχιαστικά.

«Πού θα πάμε;» ρώτησα ψιθυριστά.

Ο Αρσέν οσμίστηκε τον αέρα.

«Δεν ξέρω. Εσύ πού θες να φάμε;»

«Πού θα πάμε ρώτησα» είπα λίγο πιο δυνατά.

«Α» έκανε ο Αρσέν. «Ούτε αυτό το ξέρω. Θα περιπολήσουμε γενικώς κι όπου μάς βγάλει».

Ήταν πολύ-πολύ-πολύ σοφή ιδέα, κι έτσι τον ακολούθησα με όλες τις αισθήσεις μου σε επιφυλακή, ενώ εκείνος μύριζε ίχνη δεξιά και αριστερά, σηματοδύοντας ταυτόχρονα την περιοχή του.

Στη γωνία του τετραγώνου στρίψαμε δεξιά, πάντα έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε οποιονδήποτε μοχθηρό θα είχε την ατυχία να βρεθεί στον δρόμο μας.

Και τότε τον είδαμε.

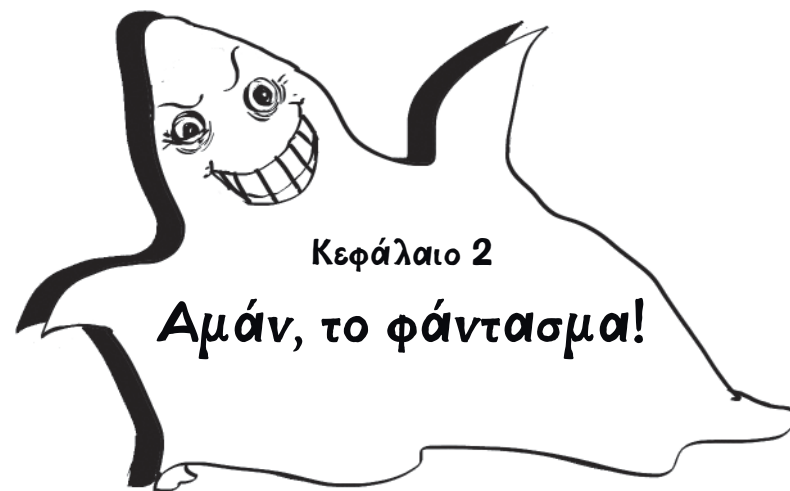
Θεέ μου, τι μοχθηρία!

Ήταν ένας τεράστιος αρουραίος που έβγαινε μέσα από έναν κάδο σκουπιδιών!

Τη στιγμή που έτρεχε στο στενό για να περάσει απέναντι κουβαλώντας κάτι στο στόμα του, μας είδε και κοκάλωσε.

Το τρίχωμα στη ράχη του έγινε μυτερό σαν του σκαντζόχοιρου και τα μάτια του πέταξαν φωτιές. Τα μουστάκια του τεντώθηκαν και τα τεράστια δόντια του άφησαν το φαγητό που είχε ψαρέψει και άρχισαν να χτυπούν απειλητικά προς το μέρος μας.

Πάγωσα ολόκληρη από τον τρόμο!

«Αλτ, μοχθηρέ!» φώναζε τότε ο Αρσέν. «Μην κάνεις βήμα!»

Εγώ έτρεμα από τον φόβο μου, αλλά ο αδελφός μου ήταν τελείως ατρόμητος και δεν ήθελε να χάσει μία τόσο τέλεια σύλληψη.

Όμως εκείνος ο παράνομος αρουραίος φαινόταν σκληρό καρύδι.

Μεμιάς, έδωσε έναν πήδο και άρχισε να τρέχει, αφήνοντας πίσω το σκουπιδοκολατσιό του. Μέσα σε μια στιγμή, είχε χωθεί πίσω από τις τάβλες που έφραζαν την είσοδο της πιο κοντινής πολυκατοικίας.

Έκανα δύο δειλά βηματάκια προς τα εκεί, και τότε κατάλαβα πού είχε κρυφτεί.

Γιατί δεν ήταν μια τυχαία πολυκατοικία εκείνη.

Όχι. Ήταν το στοιχειωμένο σπίτι της γειτονιάς μας!

Εκείνο το στοιχειωμένο σπίτι όπου ο Τσουμπάκα και η μοχθηρή συμμορία του είχαν φυλακίσει τη Φεράντε, τον παπαγάλο που έμενε στο τυροπιτάδικο της γωνίας μαζί με έναν γάτο, τον Νιαρ Νιαρ Μάρτιν.

Οι αναμνήσεις που είχα από αυτό το σπίτι δεν ήταν καθόλου καλές. Όταν απελευθερώσαμε τη Φεράντε μπαίνοντας στο στοιχειωμένο σπίτι από τον ακάλυπτο, είχα ακούσει έναν τρομερό ήχο που μου είχε παγώσει το αίμα, ενώ μία θολή λάμψη είχε διασχίσει τον αέρα σαν αστραπή. Δεν ήθελα να ξαναμπώ εκεί μέσα – με τίποτα!

«Αρσέν...;» ξεκίνησα να λέω, αλλά ήταν πια πολύ αργά.

Ο αδελφός μου, όπως ξέρει όλος ο κόσμος, είναι πολύ γενναίος. Και ήδη έτρεχε χοροπηδώντας προς τα σκαλάκια μπροστά από τη σφαιρισμένη πόρτα της στοιχειωμένης πολυκατοικίας.

Δεν μπορούσα να κάνω τίποτε. Έπρεπε να τον ακολουθήσω.

Με την καρδιά μου να χτυπάει σαν ταμπούρλο, βρέθηκα πίσω από τις πλάτες του. Εκείνος είχε ήδη εντοπίσει το άνοιγμα στο κάτω μέρος της πόρτας, από όπου μπορούσαμε να συρθούμε και να μπούμε μέσα στο σπίτι. Ήταν

στενό, και ο Αρσέν ίσα που χωρούσε. Όμως τα κατάφερε και μπήκε, χωρίς να χρειαστεί να τον σπρώξω πολύ.

Μόλις βρεθήκαμε στο χολ της παλιάς πολυκατοικίας, η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει σαν ταμπούρλο. Αλλά επειδή αυτό το είπα ήδη, ας πω καλύτερα πως άρχισε να χτυπάει σαν δέκα ταμπούρλα μαζί.

Ήταν πολύ-πολύ-πολύ φοβερικά.

Το πάτωμα ήταν φτιαγμένο από μωσαϊκό, σπασμένο εδώ κι εκεί και γεμάτο ραγισματιές. Στο βάθος δεξιά, έβλεπα την αρχή μίας σκάλας, που ανέβαινε στους επάνω ορόφους. Δίπλα της, υπήρχε ένα παμπάλαιο ασανσέρ. Στα αριστερά μας ήταν μία πόρτα, που οδηγούσε στο διαμέρισμα του ισογείου.

Έκανε κρύο εκεί μέσα, ή τέλος πάντων εγώ κρύωνα πολύ. Μάλλον από τον φόβο μου.

Ο Αρσέν, από την άλλη, δεν έδειχνε να κρυώνει. Ήταν αποφασισμένος να συλλάβει και να ανακρίνει τον ύποπτο για πολύ μεγάλη μοχθηρία αρουραίο.

«Πάμε να ψάξουμε» μου είπε. «Κοίτα προσεκτικά για ίχνη, όπως σου έχω μάθει».

«Εντάξει» είπα, και κοίταξα δεξιά και αριστερά.

Δεν έβλεπα κανένα ίχνος. Το μόνο που έβλεπα ήταν πως ήμασταν σαν φυλακισμένοι εκεί μέσα. Και αυτό δεν μου άρεσε καθόλου.

«Εγώ θα ψάξω τους επάνω ορόφους!» μου είπε μετά από λίγο ο αδελφός μου. «Εσύ περίμενε εδώ, κι αν δεις κάποιον μοχθηρό, σταμάτησέ τον μέχρι να κατέβω. Εντάξει; Θα μάθουμε πολλά από αυτόν, γιατί είμαι σπουδαίος ανακριτής».

Δεν είπα κάτι, γιατί από τον φόβο μου δεν μπορούσα ούτε να μιλήσω, και μονάχα κούνησα το κεφάλι μου καθώς είδα τον Αρσέν να κατευθύνεται προς τη σκοτεινή σκάλα. Ήταν γεμάτη σκουπίδια, και γενικώς όλα εκεί μέσα ήταν πολύ-πολύ-πολύ απαίσια.

Ήταν η δεύτερη φορά που επισκεπτόμουν εκείνο το σπίτι μέσα σε λίγες ημέρες, και δεν μου άρεσε καθόλου...

Ο Αρσέν ανέβηκε προσεκτικά το πρώτο σκαλί και κοίταξε προς τα επάνω. Κούνησε με σημασία το κεφάλι του και ανέβηκε με έναν πήδο ακόμη δύο σκαλιά. Κι έπειτα... έπειτα χάθηκε από τα μάτια μου, γιατί τον έκρυψε η στροφή της σκάλας, το σκοτάδι και...

Και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο.

Και τότε πάγωσα από τον τρόμο. Γιατί ήμουν μόνη. Ήταν χαζομάρα μου που είχα μείνει εκεί — έπρεπε να βρίσκομαι διαρκώς μαζί με τον Αρσέν.

Αχ, πού να ήταν τώρα; Πού να...

Α, νά τος, νά τος. Έρχεται προς το μέρος μου.

Κατεβαίνει τη σκάλα πηδώντας δυο-δυο τα σκαλιά, με τη γλώσσα έξω. Τρέχει, τρέχει, γλιστράει στον αέρα.

Αχ, τι καλά! Πόσο χαίρομαι που τον ξαναβλέπω. Φαίνεται πως και εκείνος δεν ήθελε να μείνει μόνος.

Ή... ή... εχμ... ή απλώς τρέχει να ξεφύγει από εκείνο το... το φάντασμα που τον κυνηγάει;

Εκείνο το άσπρο φάντασμα που κατρακυλάει τις σκάλες ζοπίσω του πετώντας και βγάζοντας μια τρομερή φωνή;

Μαμά μου!

Ο Αρσέν με έφτασε μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Ή μπορεί και λιγότερο. Ήταν δίπλα μου πριν προλάβω καν να φουντώσω τη γούνα μου και να καμπουριάσω την πλάτη μου.

Πέρασε σαν αστραπή από κει που καθόμουν, με τα μάτια του γουρλωτά και τη γλώσσα του να έχει κρεμάσει και να τεντώνεται προς τα πίσω.

«Τρέχα!» μου είπε μόνο, και φυσικά δεν ήθελα παραπάνω συμβουλές.

Έκανα αμέσως μεταβολή και τον ακολούθησα καταφοβισμένη.

Ορμήσαμε στο μικρό άνοιγμα στο κάτω μέρος της πόρτας και οι δυο μαζί, κουτουλώνοντας τα κεφάλια μας.

Αχ, θα μας έπιανε το φάντασμα!

Ο Αρσέν με έσπρωξε μέσα στην τρύπα και —ουφ!— βρέθηκα έξω μέσα σε μια στιγμή. Την επόμενη στιγμή, έχωσε και εκείνος το κεφάλι του στο άνοιγμα.

Αλλά, Θεούλη μου, σφήνωσε!

Είχε πάρει λίγα κιλάκια, γιατί δεν είχαμε κάποια υπόθεση τις τελευταίες σαράντα οχτώ ώρες, και το είχε ρίξει στο φαΐ από τη βαρεμάρα. Δεν τον έλεγες χοντρό βέβαια, ίσα-ίσα, αλλά νά που τώρα είχε σφηνώσει στο στενό άνοιγμα και πίσω του ερχόταν πετώντας το απαίσιο φάντασμα!

Και εγώ δεν ήξερα τι να κάνω. Τα είχα χάσει!

«Τράβα με!» φώναξε πολύ έξυπνα, και αμέσως κατάλαβα πως είχε δίκιο και ξύπνησα από τον λήθαργό μου.

Έσκυψα, τον έπιασα από το λουρί στο σβέρκο του και από το ένα του αυτί, και τράβηξα με όλη μου τη δύναμη.

Τίποτα!

Τράβηξα κι άλλο, και — πλοπ! Γλίστρησε από την τρύπα και σώθηκε!

Από τη φόρα που είχαμε, κουτρουβαλήσαμε στις σκάλες της παλιάς, ακατοίκητης πολυκατοικίας και βρεθήκαμε ξανά στον δρόμο, ο ένας πάνω στον άλλο.

Ήμασταν νικητές! Ήμασταν για άλλη μία φορά νικητές και τροπαιούχοι!

«Αρσέν μου» είπα όταν ξαναβρήκα την αναπνοή μου. «Νικήσαμε το φρικτό φάντασμα χάρη στην ταχύτητα και στην εξυπνάδα σου, μπράβο!»

Εκείνος σηκώθηκε και τινάχτηκε από τις σκόνες.

«Δεν μπορούσε να με νικήσει, παρά τη μοχθηρία του» είπε. «Όμως τίποτε δεν τελείωσε ακόμη. Θα του επιτεθώ!»

«Τίιι;» είπα. «Μα τι λες, Αρσέν; Πάμε να φύγουμε από δω! Θα μας φάει!»

«Όχι τώρα» είπε ο Αρσέν σκεπτικός. «Όχι τώρα, Φαντομά. Αλλά αύριο! Πρώτα, πρέπει να προετοιμαστώ. Κι όταν προετοιμαστώ...» —είπε κοιτώντας το στοιχειωμένο σπίτι και κουνώντας τη γροθιά του στον αέρα— «... θα δεις τι θα πάθεις, παλιοφάντασμα!»

Γυρίσαμε στο σπίτι μας περπατώντας μέσα στο σκοτάδι και εξακολουθώντας να τρέμουμε από τον φόβο. Τουλάχιστον εγώ έτρεμα, γιατί ο αδελφός μου είναι πολύ γενναίος και μάλλον το είχε ξεπεράσει.

Του είχε ανοίξει η όρεξη όμως, όπως πάντα μετά από μία περιπέτεια, και έτσι άνοιξε το ψυγείο και κατέβασε σχεδόν ό,τι βρήκε μπροστά του. Έφαγε ένα κομμάτι παστίσιο, μορταδέλα με σαντιγί, μια σοκολατίνα με κέτσαπ και μουστάρδα (το αγαπημένο του), λίγη ρέγκα που είχε μείνει

από χτες και μερικές ελιές.

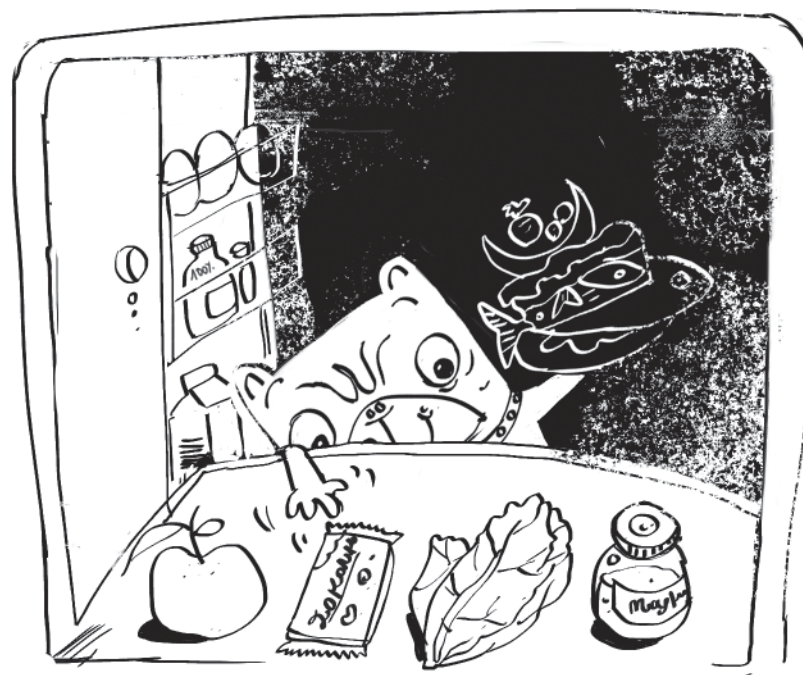
«Έχουμε κάτι για γλυκό;» με ρώτησε στο τέλος.

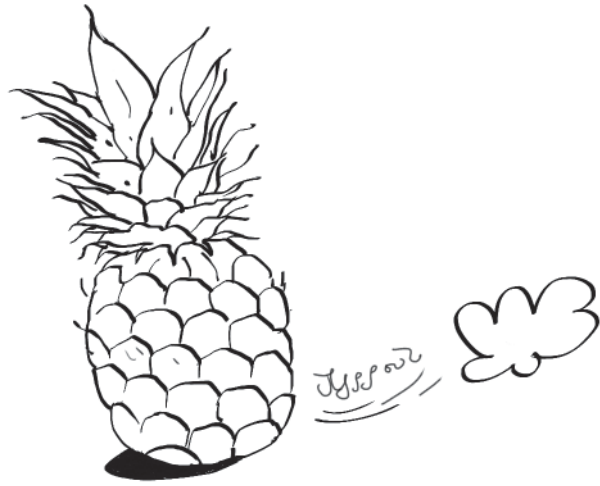
«Ε, τη σοκολατίνα» του είπα. «Αλλά την έφαγες».

«Εννοούσα κάτι πιο γλυκό» μου είπε πηγαίνοντας στο σαλόνι.

«Έχουμε μέλι» του είπα.

«Δεν είμαι αρκούδα!» φώναξε, αλλά μετά καταδέχτηκε να πάρει το βαζάκι που του έδωσα και άρχισε να ρουφάει το μέλι με δύο καλαμάκια, ζαπλωμένος πάνω στον μεγάλο καναπέ.

Είχε απόλυτη ησυχία. Μόνο ένας σφυριχτός θόρυβος ακούστηκε κάποια στιγμή, αλλά δεν ήταν τίποτε ανησυχητικό. Απλώς ο ανανάς φέρνει αέρια στον αδελφό μου.

«Αύριο θα ετοιμαστώ κατάλληλα» μου είπε μετά από λίγη ώρα. «Και θα κυνηγήθω το... το φάντασμα...»

Ψεύδιζε πάλι γιατί είχε νυστάξει, και, ώσπου να πάω να του πάρω το βαζάκι με το μέλι πριν του πέσει στον καναπέ και τα κάνει όλα χάλια, είχε ήδη κοιμηθεί.

Πήδηξα στον καναπέ, ξάπλωσα δίπλα του, σκέπασα τα μάτια μου με την ουρά μου και αποκοιμήθηκα κι εγώ, ελπίζοντας να μη δω άσχημα όνειρα με φαντάσματα και μπαμπούλες. Ήμουν πολύ κουρασμένη.

Πετάχτηκα από τον ύπνο μου με ένα σάλτο, σίγουρη ότι κάτι πολύ κακό είχε συμβεί.

Μία φωνή έκανε τον αέρα μέσα στο σπίτι μας να δονείται, και τα αυτιά μου πόνεσαν – ζαλίστηκα. Τι συνέβαινε; Δεχόμασταν επίθεση;

Όχι. Ήταν ο Αρσέν, που έτρεχε πάνω-κάτω φωνάζοντας σαν Ινδιάνος. Αλλά... αλλά τι είχε κάνει εκεί;

Είχε ντυθεί πολύ περίεργα. Φορούσε μια ολόσωμη φόρμα με τιράντες και είχε περάσει διάφορα μπερδεμένα και στριφογυριστά καλώδια γύρω από τον λαιμό, τα χέρια και τα πόδια του. Είχε και ένα κράνος στο κεφάλι, με μια λάμπα πάνω από το γέισο του. Και κρατούσε και κάτι που έμοιαζε με φακό.

«Αρσέν...» είπα, χωρίς να βγαίνει καλά-καλά η φωνή μου. «Τι κάνεις εκεί;»

Εκείνος συνέχισε να τρέχει και να χοροπηδάει, ανεβοκατεβαίνοντας πάνω στους καναπέδες και ρίχνοντας στο πάτωμα τις καρέκλες.

«Είμαι Γκοσμπάστερ!» μου φώναξε.

«Τι είσαι;» ρώτησα.

«Κυνηγός φαντασμάτων!» είπε. «Θα συλλάβω όλα τα φαντάσματα του στοιχειωμένου σπιτιού! Θα γίνει χαμός – χαμός πραγματικός!»

Έτριψα τα μάτια μου και τον κοίταξα καλά-καλά, καθώς είχε επιτέλους σταματήσει να τρέχει και στεκόταν λαχανιασμένος κάτω από τον μεγάλο καναπέ.

Ήταν πολύ-πολύ-πολύ εντυπωσιακός!

Πάντα έβρισκε τρόπους να μαθαίνει το ένα και το άλλο και να γίνεται ειδικός και πολύ ειδικός σε χίλια δυο πράγματα.

Νά λοιπόν που είχε γίνει και κυνηγός φαντασμάτων. Μπράβο του!

«Είναι καταπληκτικά όλα αυτά που βρήκες και φόρεσες, Αρσέν» του είπα. «Συγχαρητήρια. Πιστεύεις ότι θα νικήσουμε λοιπόν το αιμοβόρο φάντασμα; Γιατί είναι πολύ ανατριχιαστικό».

«Ναι, το πιστεύω!» μου είπε. «Πάμε γρήγορα να προχωρήσουμε στη σύλληψη» συνέχισε. «Είμαι έτοιμος να τα βάλω μαζί του, όσο άγριο και ατίθασο κι αν είναι».

«Εντάξει!» του είπα, αν και όχι με πολλή όρεξη. «Αλλά...»

«Τι;» ρώτησε ο Αρσέν. «Μήπως φοβάσαι;»

«Όχι, όχι» του είπα ψέματα. «Αλλά τα φαντάσματα βγαίνουν μόνο το βράδυ. Αν πάμε τώρα, νομίζω ότι δεν θα βρούμε κανένα».

Ο αδελφός μου έκασε και το σκέφτηκε.

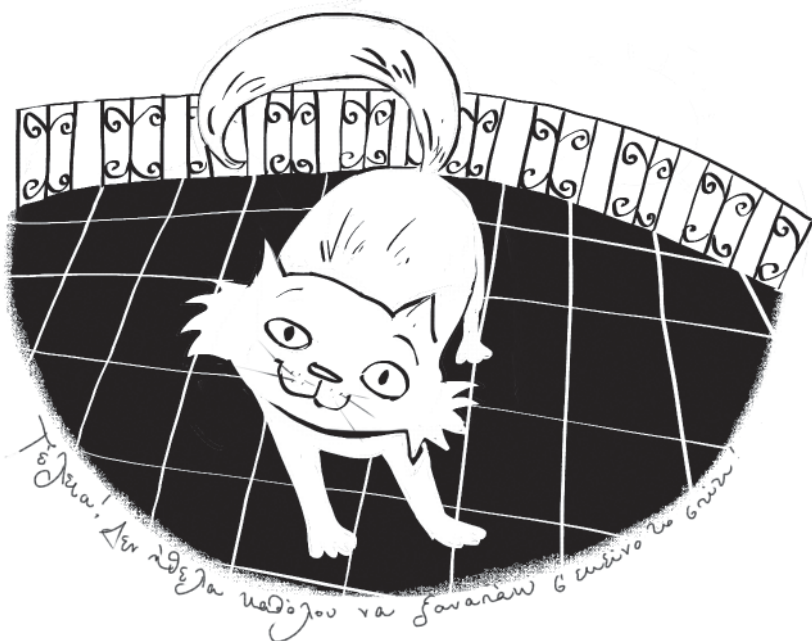

«Χμμ...» έκανε αμέσως μετά. «Πολύ καλά λοιπόν. Θα πάμε το βράδυ να συλλάβουμε το ανατριχιαστικό φάντασμα. Τώρα θα πάμε για μία απλή ντετεκτιβική περιπολία. Δεν πρέπει να καθόμαστε άπραγοι. Ετοιμάσου!»

«Τέλεια!» είπα ανακουφισμένη, γιατί δεν ήθελα καθόλου να ξαναπάω σε εκείνο το σκοτεινό και κρύο εγκαταλειμμένο σπίτι.

Οτιδήποτε άλλο μού ήταν προτιμότερο.

Ακόμη και το κυνήγι όλων των μοχθηρών της γειτονιάς μας μαζί.

Ο Αρσέν έβγαλε τη στολή του Γκοστμπάστερ και έφαγε κάτι λίγο για να τονωθεί, ενώ εγώ πήρα μαζί μου μερικά σαντουιτσάκια, έτσι για να υπάρχουν, μαζί με πιφούρ, μπανάνες και λίγες παστές σαρδέλες. Έτσι, αφού ετοιμαστήκαμε και οι δύο, βγήκαμε στον δρόμο έτοιμοι για όλα.

Είχε μια ωραία δροσιά και ένα ελαφρύ αεράκι που ερχόταν από τη θάλασσα. Ο τέλειος καιρός για περιπολία. Περπατούσαμε προσεκτικά από τοίχο σε τοίχο για να μη μας αντιληφθούν οι μοχθηροί.

Φτάσαμε στη μεγάλη πιλοτή όπου γίνονταν οι συγκεντρώσεις, αλλά δεν είδαμε κανέναν εκεί, εκτός από την Πλεονέκτρα, την αδέσποτη γάτα που πηδούσε στα ξένα

μπαλκόνια και έκλεβε κροκέτες. Είχε μπροστά της ένα σακουλάκι με τριτς και τα έτρωγε ένα-ένα. Είχε φάει τόσο πολλά, που ήταν έτοιμη να σκάσει.

Ο Αρσέν την κοίταξε με μισό μάτι, αλλά δεν τη συνέλαβε. Της έκανε απλώς συστάσεις και τη νουθέτησε. Η Πλεονέκτρα τού έβγαλε τη γλώσσα και συνέχισε να μασουλάει τα τριτς που είχε κλέψει.

Συνεχίσαμε την περιπολία μας και σε λίγο φτάσαμε στα όρια της γειτονιάς μας. Ήμασταν όμως πολύ-πολύ-πολύ γενναίοι και έτσι τρέξαμε προσεκτικά απέναντι και χωθήκαμε σε ένα κάθετο στενάκι που ήταν εκεί, γεμάτο μαγαζιά και καφέ. Ήταν πλακόστρωτο και πολύ ωραίο. Μας άρεσε πολύ η περιπολία εκεί. Είχε και ένα πάρκινγκ, όπου επίσης μαζευόμασταν για γενικές συνελεύσεις της γειτονιάς.

Όμως... όμως κάτι συνέβαινε στο ωραίο δρομάκι. Κάτι ύποπτο.

Έξω από ένα μαγαζί που πουλούσε διάφορες λιχουδιές, αλλαντικά, τυριά και τέτοια, υπήρχαν μαζεμένοι διάφοροι φίλοι μας. Χωρίς να χάσουμε καιρό, τρέξαμε αμέσως εκεί για να δούμε μήπως βρισκόταν σε εξέλιξη κάποια μοχθηρία.

«Όχι, όχι» έλεγε ο Βερνάρδος, ο σκύλος που ζούσε στο μαγαζί. Ήταν ψηλός, μαλλιαρός και τα μάτια του ήταν συ-

νεχώς σκεπασμένα από μία κατσαρή φράντζα. «Εγώ δεν έφαγα τίποτε, το ορκίζομαι. Κάποιος άλλος μπήκε και έκανε την κλοπή. Αλήθεια σάς λέω. Όμως θα βάλουν εμένα τον καημένο τιμωρία!»

Ο Αρσέν έσπρωξε το πλήθος και πέρασε μπροστά.

«Τι λείπει; Τι έγινε; Ποιος έφαγε; Πού είναι οι μοχθηροί για να τους ανακρίνω;» ρώτησε τον Βερνάρδο.

«Δεν ξέρω, Αρσέν» του απάντησε εκείνος, σκουπίζοντας τα δάκρυά του. «Δεν κατάλαβα τίποτε – και εγώ είμαι αθώος».

Ο Αρσέν μισόκλεισε τα μάτια σαν να εξέταζε τα στοιχεία της πολύπλοκης υπόθεσης. Όμως δεν είχε κανένα στοιχείο, γι' αυτό και τα ξανάνοιξε.

«Εντάξει λοιπόν» δήλωσε μετά. «Τι λείπει από το μαγαζί σου;»

«Τυράκια!» είπε ο Βερνάρδος. «Τυράκια που αλείφονται στο ψωμί, τρίγωνα τυράκια, στρογγυλά τυράκια, μουχλιασμένα τυράκια – ό,τι τυράκι βάλεις με τον νου σου».

«Άρα έκανε την κλοπή κάποιος μοχθηρός που αγαπάει τα τυράκια» είπε ο Αρσέν, και όλοι οι συγκεντρωμένοι φίλοι μας γύρισαν και τον κοίταζαν με θαυμασμό.

«Εσύ αγαπάς τα τυράκια;» ρώτησε τότε ο Αρσέν έναν άλλο σκύλο που ήταν εκεί, ένα μαλτέζ που το έλεγαν Αντιγόνη.

«Έεε... ναι» παραδέχτηκε η Αντιγόνη. «Πεθαίνω για

τυράκια και για τυριά γενικώς. Είναι τα αγαπημένα μου. Ειδικά το μπρι, η γραβιέρα, η φέτα, το ροκφ—»

«Σταμάτα, ύποπτη!» τη διέκοψε ο Αρσέν. «Μήπως είσαι μοχθηρή;»

«Όχι!» είπε η Αντιγόνη.

«Μήπως είσαι εσύ η κλέφτρα;»

«Όχι, όχι! Είμαι αθώα...» κλαψούρισε η Αντιγόνη, ενώ όλοι την κοιτούσαν λοζά.

«Κι εσύ;» ρώτησε τότε ο Αρσέν την Κριστίν, μια γάτα του Σιάμ με πολύ πονηρό βλέμμα.

«Τι εγώ;» του είπε εκείνη.

«Σου αρέσουν τα τυράκια;»

Η Κριστίν δεν απάντησε αμέσως. Κοιτούσε πολύ μοχθηρά τον Αρσέν, αφήνοντας να φανούν οι ακρούλες από τα κοφτερά νύχια της. Μπορεί να ήταν αυτή που είχε κάνει τις τρομερές κλοπές. Πολύ πιθανό!

«Εσένα, Αρσέν, σου αρέσουν;» ρώτησε τελικά, χωρίς ποτέ να απαντήσει στην ανακριτική ερώτηση που της είχε τεθεί.

«Ό,τι σέλουν μού κάνουν!» απάντησε ο Αρσέν, τόσο έξαλλος που άρχισε να ψευδίζει και να πετάει σάλια. «Αλλά εγώ δεν είμαι μοχθηρός. Εγώ είμαι ντετέκτιβ. Μήπως όμως η μοχθηρή κλέφτρα είσαι εσύ; Σε θεωρώ ύποπτη και πολύ ύποπτη».

Όλοι έκαναν Ώωω! και άρχισαν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους.

Ποπό, τι μπέρδεμα! Όλοι ήταν ύποπτοι, τελικά. Γιατί σε όλους άρεσαν τα τυράκια.

Τρομερά πολύπλοκη υπόθεση.

Τι θα κάναμε; Πώς θα τη λύναμε;

Στράφηκα στον αδελφό μου για να δω τι σκεφτόταν και τι είχε αποφασίσει.

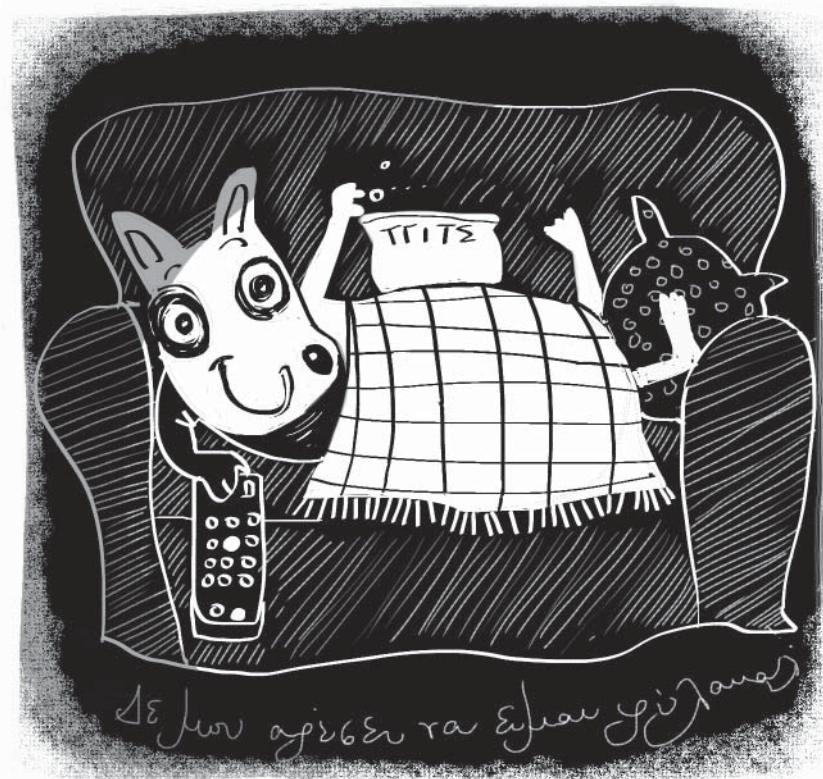
«Φέρτε μου ένα τυράκι σαν αυτό που έκλεψαν οι μοχθηροί!» διέταξε.

Ο Βερνάρδος μουρμούρισε κάτι, μπήκε στο μαγαζί του και έφερε ένα μικρό τρίγωνο τυράκι, τυλιγμένο σε αλουμινόχαρτο.

«Νά» είπε. «Έχουν κλέψει πολλά τέτοια. Εκατοντάδες. Και δυστυχώς...»

«Τι δυστυχώς;» ρώτησε ο Αρσέν ξετυλίγοντας το τυράκι.

«Και δυστυχώς είμαι τόσο κακός φύλακας!» έκλαψε ο Βερνάρδος. «Και ξέρεις κάτι; Δεν μου αρέσει να είμαι φύλακας! Εμένα μού αρέσει να κοιμάμαι και να βλέπω παιδικά στην τηλεόραση».

«Ναι, αλλά τώρα θα σε τιμωρήσουν οι γονείς σου» είπε και πάλι πολύ σοφά ο Αρσέν, δαγκώνοντας μία ακρούλα από το τυράκι. Του άρεσε, και το κατέβασε όλο με μια μπουκιά. «Ωραίο τυράκι» δήλωσε μετά. «Αυτοί οι μοχθηροί είναι πολύ έξυπνοι. Πρέπει να τους συλλάβω αμέσως. Και αυτό ακριβώς θα κάνω!»

Και, με αυτά τα λόγια, μου έκανε νόημα να αφήσουμε τους συγκεντρωμένους φίλους μας και να φύγουμε από εκεί.

Έτρεξα ξοπίσω του γεμάτη απορία. Άραγε τι σχέδια είχε;

«Πάμε να φάμε» μου είπε όταν ξαναμπήκαμε στον δρόμο μας. «Η υπόθεση με τα κλεμμένα τυράκια θέλει πολλή σκέψη, και η σκέψη χρειάζεται πολύ φαγητό. Αλλιώς θα λιποθυμήσουμε και δεν θα καταφέρουμε να βρούμε τη λύση».

«Έχω φέρει μαζί μου σαντουισάκια, πιτιφούρ, μπανάνες και παστές σαρδέλες» του θύμισα.

«Πού τα έχεις αυτά;» ρώτησε.

«Εδώ» του είπα, και του έδειξα το τάπερ που κουβαλούσα.

«Αχά» έκανε, πήρε το τάπερ, έφαγε με δυο μπουκιές τα σαντουισάκια, τα πιτιφούρ και τις σαρδέλες και μου έδωσε τις δύο μπανάνες. «Οι μπανάνες μού φέρνουν αέρια» είπε.

«Και τώρα τι κάνουμε, Αρσέν;» ρώτησα ξαναβάζοντας τις μπανάνες στο τάπερ, καθώς δεν είχα καθόλου όρεξη για φαγητό.

«Δεν είπαμε;» μου θύμισε. «Πάμε να φάμε».

Εχμμ... σωστά. Το είχα ξεχάσει. Επιστρέψαμε λοιπόν στο σπίτι μας, και ο Αρσέν έβαλε να φάει, ενώ εγώ ξάπλωσα στη ράχη του καναπέ αναστατωμένη και με το μυαλό μου στις δύο υποθέσεις που μας περίμεναν να λύσουμε. Μεγάλο μπλέξιμο! Ένα στοιχειωμένο σπίτι γεμάτο φαντάσματα, και μία σπείρα που έκλεβε τυράκια. Είχαμε πολύ καιρό να δουλέψουμε πάνω σε δύο υποθέσεις ταυτόχρονα.

Θα τα καταφέρναμε άραγε να τις λύσουμε και τις δύο;

Ξεθωμένοι από τις συγκινήσεις της ημέρας, ζυπνήσαμε πολύ αργά. Έξω είχε πέσει πια το σκοτάδι, και όλες οι λάμπες του Δήμου είχαν ανάψει σκορπώντας ένα θαμπό φως στον δρόμο μας.

Ο Αρσέν ντύθηκε πάλι Γκοστμπάστερ και επέμενε να πάμε στο στοιχειωμένο σπίτι για να νικήσει το φάντασμα, παρά τις διαμαρτυρίες μου. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο, παρά να τον ακολουθήσω.

Αυτή τη φορά, δεν θα μπαίναμε από μπροστά αλλά από τον ακάλυπτο, όπως τότε που απελευθερώσαμε τη Φεράντε. Έτσι, προχωρήσαμε στο πεζοδρόμιο ως τον κηπάκο του ξενοδοχείου, συρθήκαμε προσεκτικά, σαν κομάντος, κάτω

από το άνοιγμα στο πλεξιγκλάς πίσω από τη φλαμουριά και βρεθήκαμε ξανά στην τεράστια πρασιά από πίσω, που ήταν γεμάτη απεριποίητους θάμνους και μικρά δεντράκια. Καμιά φορά, μου έδινε την εντύπωση ενός μικρού δάσους, ή μάλλον ενός αγριότοπου, μέσα στο κέντρο της πόλης.

Ανατριχιαστικό...

Μόλις περάσαμε από την άλλη μεριά, τρέξαμε και κρυφτήκαμε στο πιο σκοτεινό σημείο για να μη μας δουν. Δεν ξέραμε αν θα ήμασταν μόνοι μας εκεί πέρα. Αμέσως μετά, ο Αρσέν μου έκανε νόημα να προχωρήσω μπροστά για να ανιχνεύσω το μονοπάτι που οδηγούσε στο πίσω μέρος της ακατοίκητης πολυκατοικίας.

Σύρθηκα σαν αίλουρος που είμαι και, με την κοιλιά μου κολλημένη στο έδαφος, προχώρησα δέκα βήματα.

Δεν χρειαζόταν να πάω πιο μακριά.

Γιατί τους είδα.

Ήταν όλοι εκεί!

Πρέπει να μέτρησα πάνω από δέκα σκυλιά και άλλα τόσα γατιά έξω από το στοιχειωμένο σπίτι. Άλλους τους ήξερα, και άλλους όχι. Άλλοι είχαν σπίτια, και άλλοι ήταν αδέσποτοι – κάθε καρδιάς καρύδι. Κάθονταν κάτω, ή ζάπλωναν, ή συζητούσαν όρθιοι, ή τσακώνονταν για διάφορα θέματα της επικαιρότητας.

Α, ήταν πολύ παράξενο. Πολύ!

Τι ήθελαν όλοι εκείνοι οι τύποι στον ακάλυπτο; Γιατί δεν πήγαιναν πουθενά αλλού, βραδιάτικα;

Έκανα μεταβολή και πήγα να βρω τον αδελφό μου. Ήταν στο σημείο όπου τον είχα αφήσει. Και ήταν εντελώς ακίνητος.

Μήπως είχε πάθει κάτι; Συναγερμός, συναγερμός!

Έτρεξα με δύο άλματα κοντά του, τον ακούμπησα και— Α, όχι. Δεν του είχαν επιτεθεί. Απλώς κοιμόταν.

«Αρσέν...» ψιθύρισα, αλλά δεν με άκουσε με την πρώτη. «Αρσέν!» φώναξα λίγο πιο δυνατά, και κοίταξα πίσω από την πλάτη μου, με τον φόβο ότι με είχαν ακούσει.

Όχι. Δεν με είχε ακούσει κανείς.

Εντελώς κανείς: ούτε καν ο Αρσέν.

Οπότε τον έσπρωξα δυνατά για να τον ξυπνήσω και να του πω μυστικά, στο αυτί, τι είχα ανακαλύψει.

Αλλά είχα ξεχάσει πως ο Αρσέν ήταν και νίντζα, γιατί αμέσως μόλις τον σκούνηξα πετάχτηκε επάνω με μία πολεμική κραυγή και άρχισε να τρέχει ίσια μπροστά.

Ακριβώς πάνω στο συγκεντρωμένο πλήθος!

Οχ, Θεέ μου, θα μας ανακάλυπταν!

Έτρεξα ξοπίσω του για να τον συγκρατήσω, όμως ήταν πια πολύ αργά.

Ο Αρσέν, δυνατός και ταχύτατος όπως είναι, είχε βρεθεί μέσα σε μια στιγμή ανάμεσα στους συγκεντρωμένους, ντυμένος με την καινούργια στολή του.

«Αλτ!» είπε φωνάζοντας με όλη του τη δύναμη. «Συλλαμβάνεστε!»

Οι συγκεντρωμένοι τον κοίταξαν με απορία, θαυμασμό και φόβο, γιατί ήταν πραγματικά καταπληκτικός και παράξενος.

«Τι φορές;» τον ρώτησε μία αδέσποτη γάτα, απλώνοντας το χέρι της για να ακουμπήσει τον φακό που κρατούσε ο αδελφός μου.

«Να μη σε νοιάζει!» της φώναζε ο Αρσέν, και η αδέσποτη τράβηξε το χέρι της πίσω με ένα τρομακτικό χασσος. «Τι θέλετε εδώ λοιπόν; Τι μοχθηρίες ετοιμάζετε;»

«Δεν κάνουμε καμία μοχθηρία, Αρσέν» απάντησε ένας κοντός σκυλάκος, που ήταν αδέσποτος και τον έλεγαν Αδιάβαστο. «Περνάμε την ώρα μας. Εδώ είναι ήσυχα και δεν μας ενοχλεί κανείς».

«Μπα, σοβαρά;» είπε ο Αρσέν, που φυσικά δεν είχε πιστέψει λέξη. «Εγώ πιστεύω ότι είστε όλοι ένοχοι μοχθηρίας».

«Όχι, όχι, δεν είμαστε» επέμεινε ο Αδιάβαστος, φυσώντας μία φράντζα που του έκρυβε τα μάτια.

«Και επίσης ό,τι θέλουμε θα κάνουμε» πετάχτηκε και μία άλλη γάτα, η Ρόουλινγκ, που ζούσε στην πέρα γειτονιά, μέσα σε ένα γκαράζ. Ήταν πολύ-πολύ-πολύ επιτήδεια γάτα.

Ο Αρσέν την κοίταζε εξεταστικά.

«Είσαι πολύ ύποπτη εσύ» της είπε, και τα μάτια της Ρόουλινγκ έλαμψαν με κακία. «Δείξε μου τι κρατάς!»

Η Ρόουλινγκ είχε τα χέρια της στην πλάτη, και εκνευρίστηκε από τη σοφή απαίτηση του Αρσέν.

«Όχι, δεν σου δείχνω» είπε.

«Να μου δείξεις!» επέμεινε ο Αρσέν.

«Δεν σου δείχνω τίποτα» είπε πάλι εκείνη, αλλά ξεχάστηκε και έφερε το δεξί της χέρι στο στόμα και έγλειψε κάτι.

«Τι γλείφει!» είπε έξαλλος ο Αρσέν ψευδίζοντας πάλι. «Τι γλείφεις εκεί!»

«Ένα τυράκι γλείφω, σε πειράζει;»

«Τυράκι;» είπε ο Αρσέν. «Τι τυράκι;»

«Με μυρωδικά και χαμηλά λιπαρά» συνέχισε η Ρόουλινγκ και έφαγε και το υπόλοιπο τυράκι που κρατούσε.

«Ωστε εσύ είσαι η κλέφτρα των τυριών!» φώναζε ο Αρσέν, και όλοι οι συγκεντρωμένοι έβγαλαν μία φωνή θαυμασμού.

«Δεν το ξέραμε ότι ήταν κλέφτρα» είπε ένα άλλο σκυλί,

ο Αλέξανδρος το κανίς, που ήταν πολύ τριχωτός και πολύ αναμαλλιασμένος. Τον είχαν διώξει από το σπίτι του, και από τότε δεν είχε χτενιστεί ποτέ. «Αν το ξέραμε, δεν θα την κάναμε παρέα».

Ο Αρσέν γύρισε και τον κοίταξε. Και τότε άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

«Τι τρως εκεί;» ρώτησε αιφνιδιασμένος από την αποκάλυψη.

Ο Αλέξανδρος κοίταζε αυτό που κρατούσε.

«Έεε... ένα τυράκι...» είπε.

«Τυράκι κι εσύ;» ρώτησε ο Αρσέν.

«Ναι, είναι πολύ ωραίο...» απάντησε ο Αλέξανδρος δαγκώνοντάς το.

«Κλέφτης κι εσύ λοιπόν!» φώναξε ο αδελφός μου. «Άλλος ένας κλέφτης τυριών. Συλλαμβάνεσαι. Συλλαμβάνεστε όλοι! Είστε σπείρα και κλέβετε τυράκια!»

«Όχι, Αρσέν μου, όχι» είπε μία σκυλίτσα που την ξέραμε καλά. Ήταν η Κάρι, ένα Γκόλντεν Ριτρίβερ που έμενε σε μία πολυκατοικία απέναντί μας. «Κανείς μας δεν είναι κλέφτης τυριών. Νά, απλώς περνάμε την ώρα μας εδώ πέρα, όπως σου είπε και ο Αδιάβαστος».

«Και γιατί δεν μένετε στο σπίτι σας ή στη φωλιά σας;» ρώτησε ο Αρσέν.

«Γιατί βαριόμαστε» απάντησε η Κάρι και έγλειψε το τυράκι που κρατούσε.

«Επ! Κι εσύ τρως τυράκι;» ρώτησε ο Αρσέν, αιφνιδιασμένος από τη νέα αποκάλυψη.

«Ε... ναι» είπε η Κάρι. «Είναι πολύ ωραίο και το προτιμώ από άλλες λιχουδιές».

«Α, ώστε το προτιμάς! Μήπως είσαι μοχθηρή;»

«Όχι, σου το ορκίζομαι, δεν είμαι» είπε η Κάρι.

Τα είχα χάσει. Όλοι εκεί πέρα φαίνονταν ύποπτοι, αλλά κανένας δεν είχε μαρτυρήσει την ενοχή του στην εξοντωτική ανάκριση που τους είχε υποβάλει ο αδελφός μου. Τι συνέβαινε λοιπόν;

Μεγάλο μπέρδεμα...

Ο Αρσέν κούνησε τον φακό του και έδειξε έναν-έναν όλους τους συγκεντρωμένους.

«Εμένα μου φαίνεστε οι μοχθηρότεροι μοχθηροί που έχω δει στην καριέρα μου. Και να ξέρετε ότι θα σας ξεσκεπάσω. Η κλοπή των τυριών είναι σοβαρή υπόθεση και με απασχολεί πολύ. Είστε όμως τυχεροί» συνέχισε «γιατί πρώτα πρέπει να συλλάβω το φάντασμα».

«Το φάντασμα;» ρώτησαν όλοι μαζί μουδιασμένοι, κάνοντας και ένα μικρό βηματάκι πίσω.

«Ναι, αμέ, το φάντασμα!» απάντησε ο ατρόμητος αδελ-

φός μου. «Γι' αυτό ήρθα εδώ, για να το πιάσω. Μόλις το οδηγήσω στο κρατητήριο, θα έρθω πάλι και θα σας ανακρίνω ξανά. Είναι κρίμα να τιμωρηθεί ο καλός μου φίλος ο Βερνάρδος».

Και, με αυτά τα λόγια, ο Αρσέν μού έκανε νόημα για να τον ακολουθήσω. Ήδη κατευθυνόταν προς τα σκαλάκια της ακατοίκητης πολυκατοικίας καμαρωτός-καμαρωτός, ενώ όλοι οι άλλοι τον κοιτούσαν με θαυμασμό και με φόβο.

Έτρεξα να τον ακολουθήσω, με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά.

Ουφ, είχε φτάσει η ώρα που έτρεμα τόσο πολύ!

Αφήσαμε το συγκεντρωμένο πλήθος και τα τυράκια του και μπήκαμε στο στοιχειωμένο σπίτι από την πίσω πόρτα. Δεν μου άρεσε καθόλου αυτό, αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Ο Αρσέν ήθελε να συλλάβει το τρομακτικό φάντασμα με τις νέες δυνάμεις του: ήταν πλέον και κυνηγός φαντασμάτων.

Θα τα καταφέρναμε όμως; Δεν το είχαμε ξανακάνει!

Είχα πολύ-πολύ-πολύ μεγάλη αγωνία...

Μόλις μπήκαμε, άναψε τον φακό που είχε πάνω στο κράνος του, και η κιτρινωπή δέσμη του τρύπησε τη σκοτεινή ατμόσφαιρα του χολ, κάνοντας τα πάντα γύρω μας να μοιάζουν ακόμη πιο τρομακτικά και πιο ανατριχιαστικά.

Τα δόντια μου άρχισαν να χτυπούν μεταξύ τους. Ωστό-

σο, έπρεπε να πάρω θάρρος από τον ατρόμητο Αρσέν, που προχωρούσε μπροστά φορώντας την περίεργη στολή του. Ήταν μία καταπληκτική στολή, και τον θαύμαζα έτσι όπως περιπολούσε ατρόμητος μέσα στο κρύο και μοναχικό σπίτι.

Φυσικά, αυτή τη φορά δεν έφυγα από κοντά του. Έμεινα κολλημένη πίσω από την ουρά του, για να μη με βρει μόνη μου το φάντασμα και με φάει. Δεν θα έφευγα από εκεί, ό,τι και να γινόταν!

Ψιθυρίζοντας ίσα για να ακουγόμαστε μεταξύ μας, αποφασίσαμε να ερευνήσουμε πρώτα το ισόγειο, και μετά να βλέπαμε τι θα γινόταν. Το ερευνήσαμε μέσα σε ένα δευτερόλεπτο, γιατί δεν είχε τίποτε να δεις εκεί πέρα, και αμέσως μετά σταθήκαμε στη βάση της σκάλας που οδηγούσε στον πρώτο όροφο.

Ο Αρσέν γύρισε και με κοίταξε.

«Τώρα θα ανεβούμε στον πρώτο όροφο» μου είπε ψιθυριστά.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά, γιατί η φωνή μου δεν έβγαινε καθόλου.

«Και μετά θα ανεβούμε στον δεύτερο όροφο» συνέχισε ο Αρσέν.

Κούνησα πάλι καταφατικά το κεφάλι μου.

«Και μετά θα ανεβούμε στον τρίτο» είπε ο Αρσέν.
Έκανα πάλι ναι με το κεφάλι.
«Και μετά στον τέταρτο» είπε ο Αρσέν.
Μουρμούρισα κάτι που έμοιαζε με «ναι».
«Και μετά στον πέμπτο» είπε ο αδελφός μου.
«Δεν έχει πέμπτο» του απάντησα.
«Μπα, γιατί;» με ρώτησε εκείνος.
«Δεν ξέρω» του είπα. «Μπορεί να βαρέθηκαν να φτιά-
ζουν πέμπτο».

«Αχά...» έκανε ο Αρσέν κουνώντας το κεφάλι του.
«Ώστε έτσι λοιπόν. Εντάξει τότε!» είπε λίγο πιο δυνατά.
«Πάμε!»

Και μείναμε εκεί που ήμασταν, στη θέση μας, χωρίς να
κουνηθούμε καθόλου.

Ο Αρσέν γύρισε και με κοίταξε.

«Γιατί δεν προχωράς;» με ρώτησε.

«Έεε... επειδή δεν προχώρησες ούτε εσύ» του είπα.

«Μπράβο, Φαντομά» μου είπε. «Πολύ έξυπνο αυτό εκ
μέρους σου. Έτσι να κάνεις πάντα: να μη φεύγεις ποτέ από
κοντά μου και να ακολουθείς τις κινήσεις μου με προσοχή.
Και ξέρεις γιατί;»

«Γιατί;»

«Γιατί είμαι ο τελειότερος ιδιωτικός ντετέκτιβ».

«Το ξέρω!» του είπα. «Και είσαι και ο τελειότερος κυνη-
γός φαντασμάτων, σωστά;»

Ο Αρσέν το σκέφτηκε λίγο.

«Ναι» είπε τελικά. «Είμαι».

«Ουφ...» έκανα. «Ωραία. Γιατί, ξέρεις, φοβάμαι λιγά-
κι».

«Είναι φυσιολογικό» μου είπε. «Οπότε...» συνέχισε.
Και σταμάτησε.

«Ναι...;» ρώτησα.

«Οπότε πάμε!» είπε και ανέβηκε ένα σκαλί.

Ήταν στ' αλήθεια γενναίος. Ο γενναιότερος.
Τον ακολούθησα πιστά, ανεβάζοντας το ένα πόδι μου
στο από πάνω σκαλί.
«Ανέβα ολόκληρη» με συμβούλευσε. «Είναι πιο σωστό».
«Εντάξει» είπα και ανέβασα και το άλλο μου πόδι στο
σκαλί.
«Είσαι ακόμα χαμηλά» μου είπε.
«Α, ναι» είπα. «Και πάλι έχεις δίκιο, Αρσέν».
Και έτσι, ανεβαίνοντας ένα-ένα τα σκαλιά, ή μάλλον
μισό-μισό, φτάσαμε στον πρώτο όροφο του ακατοίκητου
σπιτιού. Που ήταν πιο κρύος, πιο σκοτεινός, πιο βρόμικος
και πολύ-πολύ-πολύ πιο τρομακτικός από το ισόγειο.
«Εδώ είναι που με βρήκε το φάντασμα χθες το βράδυ»
μου είπε ο Αρσέν. «Τότε που έτρεξα να σε σώσω».

Κοίταξα γύρω μου αμίλητη, και με την καρδιά μου να
βροντοχτυπάει στο στήθος μου.

«Ήταν πολύ τρομερό φάντασμα, Αρσέν...» ψιθύρισα.

«Ναι» παραδέχτηκε κι εκείνος. «Από τα πιο τρομερά
που υπάρχουν παγκοσμίως».

«Ουφ» έκανα ξανά. «Μήπως... μήπως, λέω, να ερχό-
μασταν μια άλλη φορά;» είπα γρήγορα-γρήγορα, για να
μην ντραπώ και δεν το πω καθόλου.

Ο Αρσέν γύρισε και με κοίταξε με τα μάτια γουρλωμένα.

«Δεν ντρέπεσαι;» με μάλωσε. «Ήρθαμε ή δεν ήρθαμε
για να βρούμε και να νικήσουμε το φάντασμα;»

«Ήρθαμε...» παραδέχτηκα.

«Ε, τότε;»

«Έεε...» έκανα. «Ε, τίποτα. Νά, έτσι το λέω. Να πάμε
σπίτι μας να φάμε κάτι και ερχόμαστε αύριο. Ή μεθαύριο.
Ξέρω κι εγώ; Κάποια άλλη στιγμή».

«Αλλά όχι σήμερα;»

«Όχι».

«Όχι απόψε;»

«Όχι».

«Όχι τώρα;»

«Όχι».

«Ενώ είμαστε ήδη εδώ;»

«Ενώ».

«Καλά...» είπε ο αδελφός μου, πεισμένος από τα ατράνταχτα επιχειρήματά μου.

Όμως τότε, τότε ακριβώς, εκείνη την τρομερή στιγμή, κάτι συνέβη.

Ακούστηκε ένας... θόρυβος.

Ένας σφυριχτός θόρυβος...

Αχ, τι ήταν; Τι;

«Αρσέν;...» είπα.

«Τι;» ρώτησε εκείνος.

«Μήπως έχεις αέρια;»

«Όχι, δεν έχω, γιατί;»

«Έεε... άρα αυτό το *φσος*, αυτό το... το σύρσιμο... δεν ήταν από εσένα;»

«Όχι, δεν ήταν από εμένα» είπε ο Αρσέν.

«Οπότε...» άρχισα να λέω «από... από πού ήταν;...»

«Από το φάντασμα!» φώναξε ο αδελφός μου κοιτώντας πάνω από τον ώμο μου.

Γύρισα παγωμένη και... και το είδα κι εγώ.

Ήταν δίπλα μας. Μόλις λίγα βήματα μακριά.

Αλλά δεν του έφτανε αυτό.

Έτρεχε καταπάνω μας για να μας φάει.

Πεταχτήκαμε στον αέρα, σχεδόν πετάξαμε, με στόχο να κατεβούμε τις σκάλες και να φύγουμε σαν αστραπές.

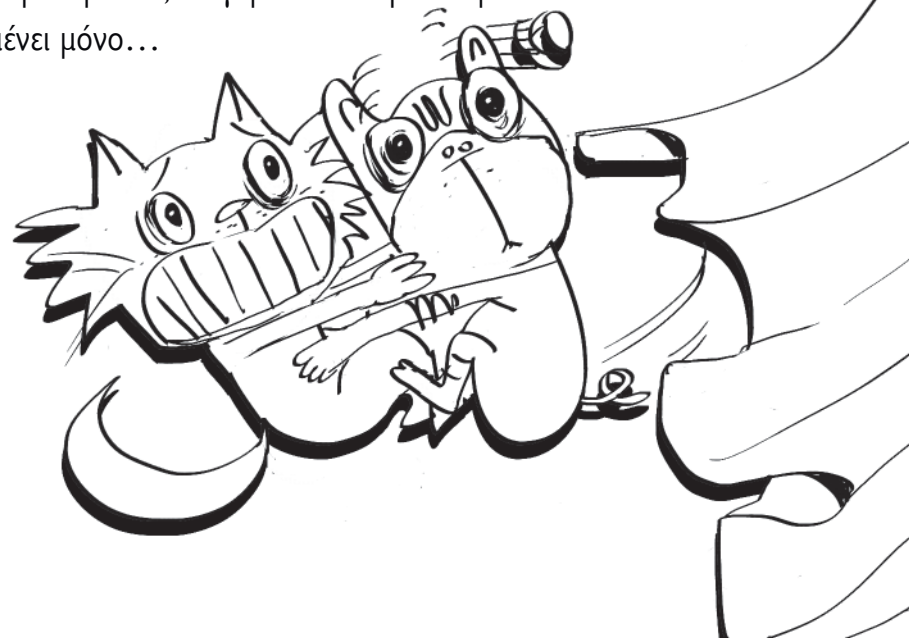
Αλλά δεν τα καταφέραμε! Όχι, όχι, δυστυχώς!

Πέσαμε ο ένας πάνω στον άλλο, καταμπερδευτήκαμε, κουτρουβαλιαστήκαμε, το κράνος του Αρσέν έφυγε και κύλησε με θόρυβο στις σκάλες, το φάντασμα μας έφτασε απλώνοντας καταπάνω μας τα χέρια του, ο φακός του Αρσέν τού έφυγε από τα χέρια και...

Και έπεσε πάνω στο απαίσιο και τρομακτικό φάντασμα!

Το χτύπησε δυνατά, λούζοντάς το με το ισχυρό κατακίτρινο φως του, που διαπέρασε το σεντόνι του.

Την επόμενη στιγμή, κι ενώ εμείς οι δυο ήμασταν ακόμη σωρός κουβάρι, είδαμε με τρόμο το σεντόνι του φαντάσματος να φεύγει από πάνω του μπλεγμένο με τον φακό, να παρασέρνεται, να γυμνώνει το φάντασμα και από κάτω να μένει μόνο...

... ο αρουραίος!
Το φάντασμα ήταν ο αρουραίος!
Ο Αρσέν δεν έχασε στιγμή.
«Αλτ!» φώναξε. «Άσαλτ! Ποιος είσαι εσύ;»
Ο αρουραίος τα είχε χάσει.
«Έεε... ο Αριστοτέλης» είπε.
«Ο ποιος;»
«Ο Αριστοτέλης» ξαναείπε ο αρουραίος, τρέμοντας από τον φόβο του. «Έτσι με λένε».
«Και τι είσαι;» επέμεινε ο ατρόμητος αδελφός μου.
«Αγουγαίος» είπε ο αρουραίος.
«Αρουραίος;»
«Ναι, αυτό είπα κι εγώ».
«Και σε λένε Αριστοτέλη».
«Μάλιστα, κύγιε».
«Και παγιστάνεις το... έεε, και παριστάνεις το φάντασμα;»
«Μάλιστα, κύγιε, μάλιστα, μάλιστα! Παγιστάνω το φάντασμα!» φώναξε ο Αριστοτέλης και έκατσε προσοχή.
«Και γιατί το κάνεις αυτό, μοχθηρέ;»
«Δεν είμαι μοχθηγός, κύγιε» κλαψούρισε ο Αριστοτέλης. «Έχω γυναίκα και δεκατρία παιδιά. Είμαι ένας φτωχός μεγοκαματιάγης».

«Τι λες, μωρέ;» είπε ο Αρσέν. «Είσαι αρχιμοχθηρός, και θα συλληφθείς. Αυτή η κατάσταση θα σταματήσει αμέσως!»

«Μάλιστα, κύγιε!» φώναξε ο Αριστοτέλης, και έκατσε πάλι προσοχή, αν και δεν είχε σταματήσει να κάθεται προσοχή.

Ο Αρσέν σηκώθηκε κι αυτός τελείως όρθιος, τινάχτηκε καλά-καλά και κοίταξε με αυστηρό βλέμμα τον αρουραίο.

«Και γιατί κάνεις το φάντασμα λοιπόν;» ρώτησε.

«Έτσι μου είπαν η κυγία Έλενα η Αλήτισσα και ο κύγιος Φγανκφούγτης, κύγιε!»

«Α ώστε έτσι λοιπόν!» φώναξε ο Αρσέν. «Πάλι αυτοί οι δύο μπλέκουν στα πόδια μου. Άρα πίσω από όλα αυτά κρύβεται το αφεντικό τους, ο απαίσιος και μοχθηρότατος Τσουμπάκα!»

Ο Τσουμπάκα, το αγγλικό μπουλντόγκ που μόλις είχε μετακομίσει στη γειτονιά μας, ήταν πράγματι πολύ μοχθηρός. Τον είχαμε αντιμετωπίσει με τρομερή επιτυχία στην προηγούμενη περιπέτειά μας. Όσο για την Έλενα την Αλήτισσα, την αδέσποτη γάτα, και τον Φρανκφούρτη, το γέρικο ντατοχάουντ-λουκάνικο, ό,τι και να λέγαμε θα ήταν λίγο. Ήταν πολύ μοχθηροί και οι δύο!

Αχά... Μάλιστα... Αυτοί κρύβονταν πίσω από το ψευτοφάντασμα λοιπόν!

Είχαμε κάνει τρομερή ανακάλυψη. Τρομερή. Τρομερή και φοβερή.

Ενθουσιάστηκα, και αμέσως ο φόβος έφυγε από πάνω μου. Ακόμη και το σκοτάδι μέσα στο ακατοίκητο σπίτι δεν με πείραζε καθόλου πια. Ούτε το σκοτάδι, ούτε οι σκιές.

Κοίταξα το χαζό σεντόνι που είχε φορέσει ο καημένος ο Αριστοτέλης και με πιάσανε τα γέλια. Είχε κάνει και δύο

τρύπες για να βλέπει πάνω-πάνω. Πολύ-πολύ-πολύ μεγάλη χαζομάρα!

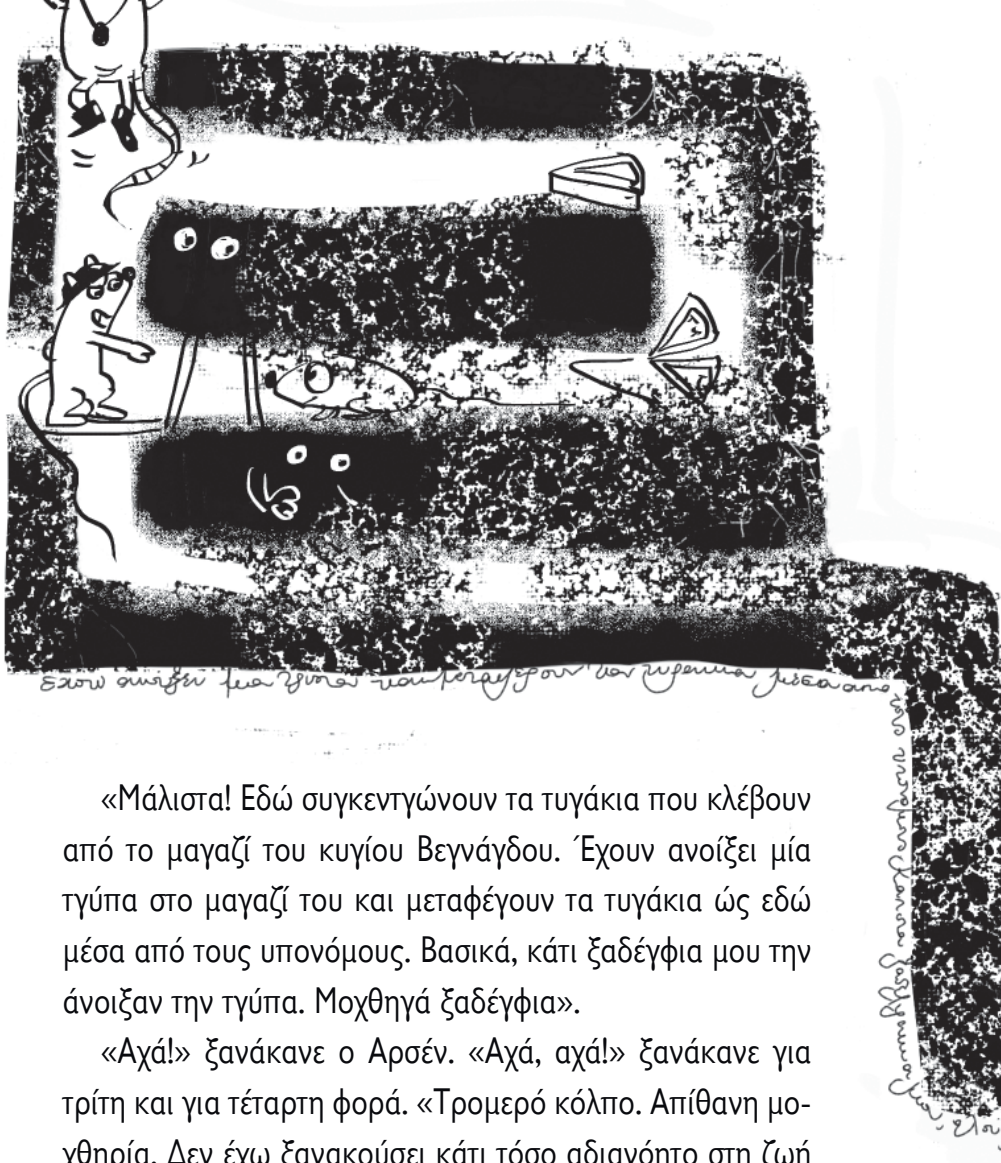
Ωστόσο ο αδελφός μου δεν είχε τελειώσει ακόμη την ανάκρισή του.

«Και γιατί σε έβαλαν να κάνεις το φάντασμα λοιπόν;» ρώτησε με πολύ αυστηρό ύφος.

«Για να μην μπαίνει κανείς στο σπίτι, κύγιε Αρσέν!» μαρτύρησε ο Αριστοτέλης.

«Αχά!» έκανε ο αδελφός μου. «Και γιατί να μην μπαίνει; Έκαναν τίποτε μοχθηρίες εδώ;»

«Μάλιστα! Εδώ συγκεντρώνουν τα τυγάκια που κλέβουν από το μαγαζί του κυγίου Βεγνάγδου. Έχουν ανοίξει μία τγύπα στο μαγαζί του και μεταφέρουν τα τυγάκια ως εδώ μέσα από τους υπονόμους. Βασικά, κάτι ξαδέγφια μου την άνοιξαν την τγύπα. Μοχθηγά ξαδέγφια».

«Αχά!» ξανάκανε ο Αρσέν. «Αχά, αχά!» ξανάκανε για τρίτη και για τέταρτη φορά. «Τρομερό κόλπο. Απίθανη μοχθηρία. Δεν έχω ξανακούσει κάτι τόσο αδιανόητο στη ζωή μου. Χαίρομαι πολύ που έλυσα ένα ακόμη μυστήριο, και μάλιστα τόσο απίθανα μοχθηρό, τρομακτικό και φαντασμαγορικό. Και τώρα» είπε γυρνώντας προς το μέρος μου

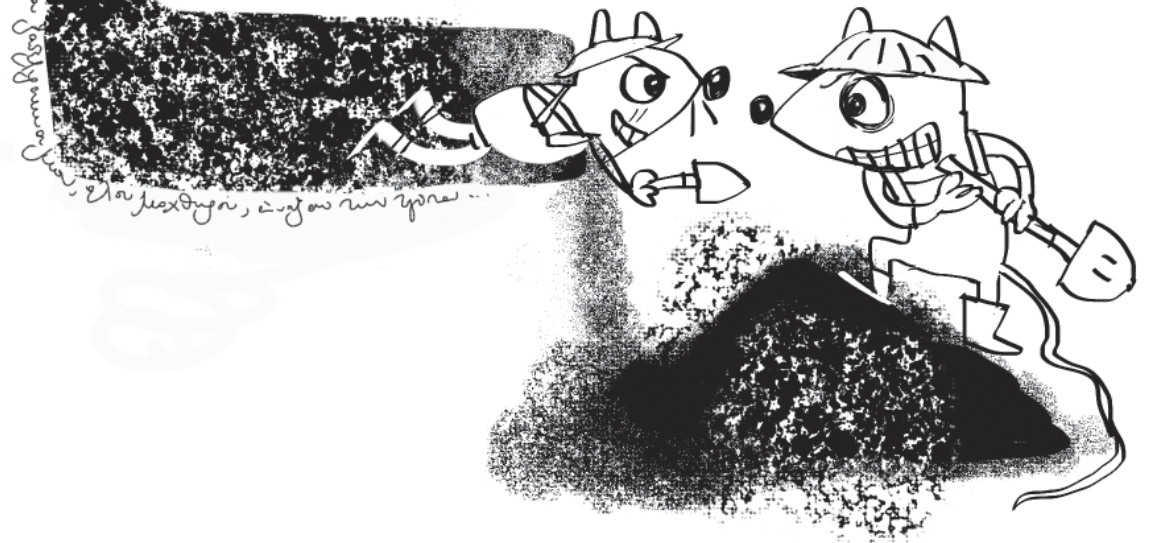
«πάμε αμέσως να πούμε τα νέα σε όλη τη γειτονιά. Είμαι σίγουρος πως θα με αποθεώσουν».

«Κι εγώ είμαι σίγουρη, Αρσέν!» είπα γεμάτη ενθουσιασμό. «Όλοι θα ξετρελαθούν από τη χαρά τους. Και βέβαια πρώτος-πρώτος ο καημένος ο Βερνάρδος, ο φύλακας του μπακάλικου».

Και έτσι φύγαμε από το εγκαταλειμμένο σπίτι, αφού βέβαια πρώτα πήραμε μαζί μας το σεντόνι του Αριστοτέλη, χωρίς τον Αριστοτέλη μέσα.

Ο μεροκαματιάρης αρουραίος μάς ακολούθησε σαν να έκανε παρέλαση, προχωρώντας πίσω μας κορδωμένος και αμίλητος.

Τόσο πολύ είχε νιώσει το βάρος της μοχθηρής του δραστηριότητας.

«Ιδού ο ένοχος!» φώναξε ο Αρσέν μόλις βρεθήκαμε ξανά έξω, ανάμεσα στο συγκεντρωμένο πλήθος.

«Ποιος ένοχος;» ρώτησε η Ρόουλινγκ ξετρυπώνοντας από κάπου ακόμη ένα τυράκι και κόβοντας ένα κομμάτι με τις δοντάρες της.

«Ο Αριστοτέλης» απάντησε ο Αρσέν δείχνοντας τον αρουραίό. «Είναι βέβαια ο λιγότερο ένοχος από όλους, γιατί οι χειρότεροι είναι ο Τσουμπάκα και η συμμορία του. Αυτοί τον έβαλαν στο κόλπο!»

«Ποπό, αλήθεια;» ρώτησε η Κάρι, το Γκόλντεν Ριτρίβερ.

«Τεράστια αλήθεια» είπε ο Αρσέν. «Ο Τσουμπάκα, η Έλενα η Αλήτισσα και ο Φρανκφούρτης κλέβουν τα τυρά-

κια από το μαγαζί του Βερνάρδου, τα μεταφέρουν υπογείως ως εδώ, τα συγκεντρώνουν μέσα στο ακατοίκητο σπίτι και τα πουλάνε σε διαφόρους. Και είχαν βάλει τον Αριστοτέλη τον αρουραίό να παριστάνει το φάντασμα για να μην ανακαλύψω την κρυψώνα με τα κλοπιμαία».

«Σοβαρά;» είπε ο Αλέξανδρος το κανίς. «Απίστευτο».

«Βεβαίως και είναι απίστευτο» είπε ο αδελφός μου.

«Και πόσο κάνουν;» ρώτησε με τη σειρά της η Ρόουλινγκ.

«Τι πόσο κάνουν;» απόρησε ο Αρσέν κοιτώντας τη με ένα βλέμμα όλο εξυπνάδα.

Η Ρόουλινγκ τον κοίταξε πονηρά και εντελώς μοχθηρά.

«Τα τυράκια, λέω... Πόσο κάνουν; Πόσο τα πουλάνε;»

Ο Αρσέν γύρισε προς το μέρος του Αριστοτέλη.

«Μίλα, ένοχε!» είπε. «Πόσο πουλάτε τα τυράκια;»

«Έεε... δεν τα πουλάμε, κύγιε. Τα ανταλλάσσουμε».

«Με τι τα ανταλλάσσετε;»

«Με τγιτς».

«Με τι;»

«Με τγιτς» ξαναείπε ο Αριστοτέλης. «Με... με διάφογες λιχουδιές».

«Με τλιτς!» είπε ο αδελφός μου, μιλώντας πάλι ψευδά από την έκπληξη. «Με τριτς!» επανέλαβε. «Ποπό, τι ανα-

κάλυψη έκανα πάλι! Τι ανακάλυψη! Είναι απίστευτο αυτό που συμβαίνει».

«Ναι, πολύ απίστευτο» είπε και η Ρούλινγκ. «Τι να σου πω. Μπορούμε να φύγουμε όμως τώρα γιατί πέρασε η ώρα;»

«Όχι!» φώναξε ο Αρσέν. «Δεν έχετε να πάτε πουθενά. Θα περάσετε όλοι από ανάκριση για να μάθω τα πάντα. Επι! Πού πάς, Αδιάβαστε;» συμπλήρωσε φωνάζοντας πολύ δυνατά και πολύ ντετεκτιβικά.

Ο κοντός αδέσποτος σκυλάκος, ο Αδιάβαστος, που απομακρυνόταν ύπουλα και περπατώντας στα νύχια, κοκάλωσε στη θέση του. Φύσηξε πάλι τη φράντζα του που του έκρυβε τα μάτια και κοκκίνισε ολόκληρος.

«Έεε... είπα να πάω να κάνω λίγα τσίσα» ομολόγησε.

«Απαγορεύονται τα τσίσα!» φώναξε ακόμη πιο δυνατά ο Αρσέν και άρχισε να βήχει. Είχε κλείσει ο λαιμός του από τις φωνές. «Δεν θα κάνει κανείς τσίσα αν δεν του πω εγώ».

«Εγώ να κάνω;» ρώτησε ο αναμαλλιασμένος Αλέξανδρος το κανίς.

«Γιατί να κάνεις εσύ ειδικά;» ρώτησε ο Αρσέν.

«Γιατί θέλω» απάντησε ο Αλέξανδρος. «Θα σκάσω».

«Όχι, το απαγορεύω» είπε ο αδελφός μου, και όλοι,

γιατί και σκυλιά, άρχισαν να μουρμουρίζουν και να δυσανασχετούν.

«Μήπως εγώ να κάνω τσίσα μου;» ρώτησε τότε και ο Πιν, το χάμστερ, που δεν τον είχαμε δει μέχρι τότε.

«Μήπως εγώ να κάνω τσίσα μου;» ρώτησε και ο χαζός αδελφός του, ο Τσον, που είχε το συνήθειο να επαναλαμβάνει ακριβώς ό,τι έλεγε ο Πιν.

Ο Αρσέν ήταν έτοιμος να εκραγεί.

«Να πάτε να κάνετε τσίσα και να έρθετε πίσω σε μισό λεπτό!» είπε τελικά, και όλοι οι συγκεντρωμένοι έτρεξαν πίσω από τους θάμνους, επειδή φαίνεται ήθελαν οπωσδήποτε να κάνουν τσίσα τους και δεν μπορούσαν να κρατηθούν άλλο, θα έσκαγαν.

Ποιος ξέρει γιατί...

Ο Αρσέν στράφηκε τότε στον Αριστοτέλη.

«Μήπως θέλεις κι εσύ να κάνεις τσίσα σου;» τον ρώτησε.

«Όχι, κύγιε!» είπε δυνατά ο αρουραίος-φάντασμα και στάθηκε ξανά προσοχή.

«Μπα, σοβαρά; Πώς κι έτσι; Όλοι οι άλλοι θέλουν».

«Εγώ έκανα, κύγιε!» απάντησε ο Αριστοτέλης.

«Πότε, μικρέ μοχθηρέ;»

«Έεε, τώρα, κύγιε...»

«Τώρα;» απόρησε ο Αρσέν. «Ίιι, επάνω σου τα 'κανες;»

«Μάλιστα, κύγιε!» απάντησε κορδωμένος και πάντα σε στάση προσοχής ο Αριστοτέλης, που η ουρά του ήταν μες στα τσίσα και έσταζε.

«Αριστοτέλη; Είσαι λίγο απαίσιος, έτσι;» ρώτησε ο Αρσέν.

«Μάλιστα, κύγιε!» επανέλαβε τεντώνοντας τη ράχη και τα αυτιά του ο Αριστοτέλης.

Ο Αρσέν έκανε ένα νεύμα αποδοκιμασίας και γύρισε προς το μέρος μου.

«Φαντομά» είπε «η υπόθεση που ερευνούμε είναι τρομερά σκοτεινή και μπλεγμένη. Μόλις επιστρέψουν από την τουαλέτα αυτοί οι μοχθηροί, θα τους ανακρίνουμε έναν-έναν ξεχωριστά και όλους μαζί σε αντιπαράσταση, για να μάθουμε όλες τις ανατριχιαστικές λεπτομέρειες».

«Α, τι καλά!» απάντησα και γύρισα να δω πού ήταν όλοι οι υπόλοιποι.

Εχ... δεν ήταν πουθενά.

«Αρσέν...» ψιθύρισα.

«Τι;»

«Έφυγαν» του είπα. «Όλοι τους. Το έσκασαν».

Ο Αρσέν πετάχτηκε στον αέρα, με μία αέρινη κίνηση ζίου-ζίτσου.

«Το έθκαθαν;» φώναξε ψευδίζοντας πάλι. «Ποπό, τι μο-
χθηρία! Δεν το έχω ξαναδεί αυτό. Απίστευτη μαζική από-
δραση. Είναι τρομερό, τρομερό, φοβερό, δεν μπορώ να το
διαχειριστώ, πρέπει να φάω κάτι επειγόντως για να συνέλ-
θω και να τους ξανασυλλάβω».

«Θέλετε ένα τυγάκι, κύγιε;» προσφέρθηκε ο Αριστοτέλης.

«Τυράκι;» είπε ο Αρσέν και το σκέφτηκε λιγάκι. «Ε, ναι,
θέλω. Έχεις;»

«Μάλιστα, κύγιε, έχω πολλά τυγάκια στην κγυψώνα».

Ο Αρσέν σήκωσε τους ώμους του.

«Σωστά» είπε. «Στην κρυψώνα σας πρέπει να έχετε
εκατομμύρια κλεμμένα τυράκια, αφού έχετε λεηλατήσει το
κατάστημα που με αυταπάρνηση και γενναιότητα φρου-
ρεί ο καημένος ο Βερνάρδος... Ο αθώς Βερνάρδος!
Καλώς λοιπόν» συνέχισε με έναν αναστεναγμό. «Πάμε να
τα δω και να διενεργήσω παράλληλα και έναν απαραίτη-
το έλεγχο».

Αναστέναξα κι εγώ κοιτώντας μια τον αδελφό μου και
μια τον αρουραίο-φάντασμα. Και κούνησα το κεφάλι μου.

Και αμέσως μετά κατευθυνθήκαμε για ακόμη μία φορά
στο ακατοίκητο σπίτι.

Μπροστά ο οικογενειάρχης Αριστοτέλης, πίσω του ο
Αρσέν και τελευταία εγώ.

Που, για να πω την αλήθεια, δεν πεινούσα καθόλου. Δεν
ήθελα να φάω κανένα τυράκι. Ούτε να δω την περίφημη
κρυψώνα της άγριας συμμορίας του Τσουμπάκα και των
συνεργών του ήθελα.

Ήθελα απλώς να γυρίσουμε στο σπίτι μας και να κοι-
μηθούμε.

Και όχι επειδή νύσταζα.

Ήθελα να φύγουμε γιατί με τριβέλιζε ένα κακό προαί-
σθημα.

Ένα πολύ-πολύ-πολύ κακό προαίσθημα...

Μπήκαμε στον παγωμένο προθάλαμο και ανεβήκαμε από τις σκάλες στον πρώτο όροφο. Ο Αριστοτέλης στάθηκε για μια στιγμή και μετά έδειξε με τα μουστάκια του πιο ψηλά.

«Πγέπει να πάμε στον δεύτερο όροφο» δήλωσε.

«Εντάξει λοιπόν» του είπε ο αδελφός μου, εντελώς ατρόμητα. «Πγοχώγα! Έεε, προχώρα!»

Και ο Αριστοτέλης προχώρησε πράγματι, σκυφτός και με την ουρά του τεντωμένη, κι εμείς τον ακολουθήσαμε, γλιστρώντας μέσα στις σκιές και στο πηχτό σκοτάδι.

«Φτάνουμε στην κγυψώνα» είπε τελικά ο αρουραίος-φάντασμα όταν επιτέλους φτάσαμε στον δεύτερο όροφο. «Είναι σε αυτό εκεί πέγα το διαμέγισμα. Στην γκαγσονιέγα».

Μας έδειχνε την πόρτα στο τέλος του διαδρόμου, που ήταν ξύλινη, βαριά, πολύ ψηλή και λιγάκι μισάνοιχτη.

«Αχά» έκανε ο Αρσέν. «Φτάνουμε αισίως, λοιπόν, στο τέλος ενός ακόμη μυστηρίου. Η ανακάλυψη της κρυψώνας με τα κλοπιμαία! Ποπό... Χαμός. Χαμός πραγματικός».

Και, με αυτά τα λόγια, προχώρησε θαρρετά και χοροπηδηχτά προς την πόρτα.

Κοίταξα δεξιά, κοίταξα αριστερά, αναστέναξα, ξεροκατάπια και τον ακολούθησα. Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Αλλά αυτό το σπίτι... αχ, αυτό το σπίτι δεν μου άρεσε καθόλου! Καθόλου μα καθόλου.

Ο αδελφός μου έσπρωξε με το κεφάλι του τη μισάνοιχτη πόρτα, κι εκείνη άνοιξε κι άλλο, με ένα ανατριχιαστικό τρίζιμο. Μπήκαμε μέσα αργά-αργά, αναστατωμένοι από τη μεγάλη ανακάλυψη και περίεργοι να δούμε το μέγεθος της μοχθηρίας που υπήρχε εκεί πέρα.

Ο Αριστοτέλης τράβηξε το κορδόνι από ένα αρχαίο πορτατίφ, και το θαμπό φως του απλώθηκε στην γκαρσονιέρα σαν πορτοκαλί φωσφοριζέ σκιά.

Και τότε...

Ωωω!

Παντού στο δωμάτιο υπήρχαν ράφια — πολλά, πάρα πολλά ράφια. Και όλα τους ήταν γεμάτα με τυράκια.

Τα κλοπιμαία της αδίστακτης συμμορίας του μοχθηρού Τσουμπάκα!

Ποπό τι είχαμε ανακαλύψει. Ποπό! Το μεγαλύτερο εύρημα του κόσμου. Ήμασταν τρομεροί ντετέκτιβ. Τρομεροί και τρομερότατοι. Δηλαδή... ο αδελφός μου ήταν, όχι εγώ.

Αλλά κι εγώ ήμουν καταπληκτική βοηθός. Πρέπει να το παραδεχτώ, κι ας είμαι γενικά πολύ ντροπαλή. Ναι, ήμουν μία πολύ-πολύ-πολύ καταπληκτική βοηθός.

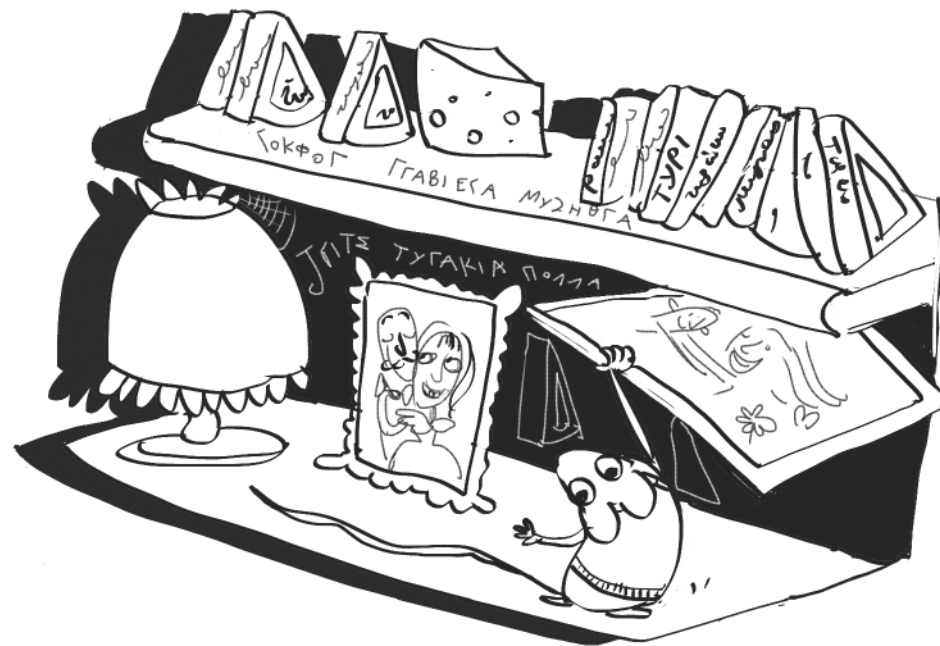
Ξανακοίταξα τα ράφια, αναστέναξα ανακουφισμένη και χαλάρωσα λιγάκι. Δεν υπήρχε τίποτε τρομακτικό εδώ πέρα. Ευτυχώς! Υπήρχαν μόνο πολλά, πάρα πολλά τυράκια. Κλεμμένα τυράκια!

«Όστε εδώ λοιπόν συγκεντρώνετε τα κλοπιμαία...» συμπέρανε ο Αρσέν. «Και τι κάνετε, είπαμε; Τα ανταλλάσσετε με τριτς;»

«Μάλιστα, κύγιε» απάντησε ο Αριστοτέλης. «Όποιο ζώκι θέλει μας φέρνει τα τγιτς που δεν του αγέσουν, κι εμείς τού δίνουμε ένα τυγάκι. Κι έτσι όλοι είμαστε ευχαριστημένοι».

«Μοχθηρία!» φώναξε ο Αρσέν. «Αδιανόητη και ανήκουστη μοχθηρία. Άκου εκεί, ευχαριστημένοι με τις κλοπές. Και δεν μου λες: πού είναι αυτά τα τριτς;»

«Α, τα τγιτς τα τγώνει όλα ο Τσουμπάκα, κύγιε» είπε ο αρουραίος-φάντασμα.

«Όλα;» απόρησε ο Αρσέν.

«Μάλιστα, κύγιε, όλα. Του αγέσουν πολύ. Τα τγώνει αμέσως μόλις λαμβάνει χώγα η ανταλλαγή».

«Αχά... Μήπως όμως έφαγες κι εσύ μερικά, μοχθηρέ αρουραίες;» ρώτησε ο Αρσέν σκύβοντας πάνω από τον Αριστοτέλη.

«Όχι, κύγιε, όχι» απάντησε εκείνος. «Ούτε εγώ, ούτε οι δύο συνεταίγοι του κυγίου Τσουμπάκα. Εμάς μάς δίνει μόνο τυγάκια».

«Α, μόνο τυράκια, ε;»

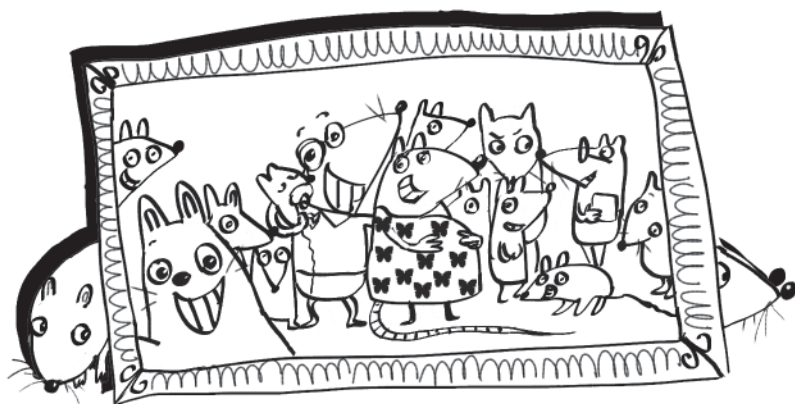
«Ναι, μόνο τυγάκια».

«Δηλαδή είστε κλεπταποδόχοι!» φώναξε ο Αρσέν. «Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτε πιο μοχθηρό από αυτό».

«Συγγνώμη, κύριε Αγσέν...» κλαψούρισε ο Αριστοτέλης. «Είμαι οικογενειάγχης και μεγακαματιάγχης και έχω δεκατέσσερα κουτσούβελα —»

«Πάψε, αρουραίε!» φώναξε ακόμη πιο δυνατά ο Αρσέν. «Πριν είχες δεκατρία, τώρα έγιναν δεκατέσσερα τα παιδιά σου. Πόσο ψεύτης είσαι! Προφανώς μάς έχεις πει και άλλα ψέματα».

«Όχι, κύγιε, όχι! Αλήθεια, σήμεγα πήγε η γυναίκα μου στο μαιευτήριο».

«Σιωπή! Το κακό και η παρανομία πρέπει να σταματήσουν. Αρκετά πια, ως εδώ. Και αρκετά με τη μοχθηρία των κλεμμένων τυριών. Είμαι ο ιδιωτικός ντετέκτιβ Αρσέν, και προχωρώ αμέσως σε κατάσχεση της αποθήκης με τα κλοπιμαία».

«Μάλιστα, κύγιε, μάλιστα!» είπε ο αρουραίος και στάθηκε πάλι προσοχή.

«Ποπό τυράκια...» είπε ο Αρσέν. «Κοίτα εδώ... Μεγάλη ποσότητα. Αδιανόητα μεγάλη. Και για πες μου, αρουραίε: είναι από όλα τα είδη;»

«Μάλιστα, κύγιε. Έχουμε τυγάκια με πιπεγιά, τυγάκια με πγάσινη ελιά, τυγάκια με μογαδέλα, τυγάκια με—»

«Ησυχία!» διέταξε ξανά ο Αρσέν. «Και φέρε μου αμέσως ένα τυράκι να βάλω στο στόμα μου, γιατί είμαι έτοιμος να λιποθυμήσω».

«Μάλιστα, κύγιε. Τι τυγάκι, κύγιε; Με πιπεγιά, κύγιε;»

«Όχι, με πιπεριά μου φέρνει αέρια. Φέρε μου από τα άλλα».

«Μάλιστα, κύγιε, μάλιστα, αμέσως».

Και, με αυτά τα λόγια, ο Αριστοτέλης σκαρφάλωσε πάνω σε ένα ράφι για να φέρει ένα τυράκι στον αδελφό του, που πραγματικά ήταν πολύ-πολύ-πολύ εξουθενωμένος. Οι λύσεις των μυστηρίων πάντα τον καταβάλλουν και μετά πρέ-

πει να βάλει κάτι στο στόμα του και να κοιμηθεί λιγάκι. Αλλά ποτέ πάνω από πέντε με έξι ωρίτσες, γιατί όλο και κάποιο καινούργιο πρόβλημα θα παρουσιαστεί στη γειτονιά.

Ένα καινούργιο πρόβλημα για τον ιδιωτικό ντετέκτιβ Αρσέν.

«Να φάω κι εγώ ένα;»

Πεταχτήκαμε όλοι έντρομοι και κοιτάξαμε προς την πόρτα – από εκεί είχε ακουστεί εκείνη η φωνή.

«Να φάω κι εγώ ένα;»

Αμάν! Η φωνή ξανακούστηκε!

Πάγωσα από τον φόβο μου, αλλά την αμέσως επόμενη στιγμή, βλέποντας μέσα στο μισοσκόταδο, είδα ποιος ήταν – ή μάλλον ποιοι ήταν: ο Πιν και ο Τσον, τα δύο χάμστερ.

«Τι θέλετε εσείς εδώ;» ρώτησε σμίγοντας τα φρύδια ο Αρσέν. Είχε και αυτός πολύ καλή όραση, πολύ εξελιγμένη και μεγάλου βεληνεκούς.

«Τυράκια» είπε ο Πιν.

«Τυράκια» είπε και ο Τσον, που γενικά επαναλάμβανε ό,τι έλεγε ο αδελφός του. Ήταν πολύ χαζός, και βαριόταν να σκέφτεται από μόνος του.

«Δεν έχει τυράκια» απάντησε ο Αρσέν. «Θα φάω μόνο εγώ ένα, για να στυλωθώ. Τα υπόλοιπα θα επιστραφούν στο μαγαζί τού πολύ αθώου Βερνάρδου».

Και, λέγοντας αυτά τα λόγια, ξετύλιξε ένα τυράκι από το αλουμινόχαρτό του και δάγκωσε μια ακρούλα.

«Μμ...» έκανε. «Ωραίο τυράκι. Ωραιότατο». Το έφαγε όλο και έπιασε ακόμη ένα. «Πολύ νόστιμα» είπε. «Αύριο κιόλας θα πάω στο μαγαζί του Βερνάρδου να αγοράσω ένα κιλό, μπορεί και μισό».

«Παρ' όλα αυτά, επιμένω πως θα ήθελα και εγώ ένα τυράκι, κατά προτίμηση ζεστό» επέμεινε ο Πιν. «Σαγανάκι».

«Παρ' όλα αυτά, επιμένω πως—»

«ΗΘΥΧΙΑ!» φώναξε έξαλλος ο αδελφός μου, μπουκωμένος με το δεύτερο τυράκι του. «Ησυχία, εννοώ» συνέχισε. «Και προσοχή μη βρεθείτε κι εσείς κατηγορούμενοι για παραπτώματα και αδικήματα χειρότερα από την κλεπταποδοχή. Μοχθηροί, ε μοχθηροί».

«Επιμένω να επιμένω στο σαγανάκι, γιατί επίσης ξαφνικά κάνει κρύο» είπε τότε ο Πιν, και ο Τσον το επανέλαβε χτυπώντας τα δόντια του.

«Ναι, ξαφνικά κάνει πολύ κρύο» είπε και ο Αριστοτέλης.

«Καλά κάνει και κάνει κρύο!» είπε ο Αρσέν, πολύ συγχυσμένος από τα δύο συν ένα τρωκτικά, που τον είχαν εκνευρίσει και τον είχαν βγάλει από τα ρούχα του.

Όμως... όμως πράγματι είχε βγάλει κρύο εκεί μέσα.

Τι περίεργο!

Λες και κάποιος είχε ανοίξει ακόμη μια πόρτα και έκανε ρεύμα. Ένα ρεύμα κρύο και... και ανατριχιαστικό.

Ένα ρεύμα... μπrrrr... στοιχειωμένο!

«Αρσέν...» ξεκίνησα να λέω, αλλά δεν συνέχισα, γιατί η καρδιά μου έκανε ένα γκλουπ και η φωνή μου έμεινε κολλημένη στο στόμα μου.

«Τι θες κι εσύ;» με ρώτησε ο Αρσέν, ξετυλίγοντας άλλο ένα τυράκι.

«Έεε...» έκανα. «Το... το νιώθεις κι εσύ, ε;» ρώτησα.

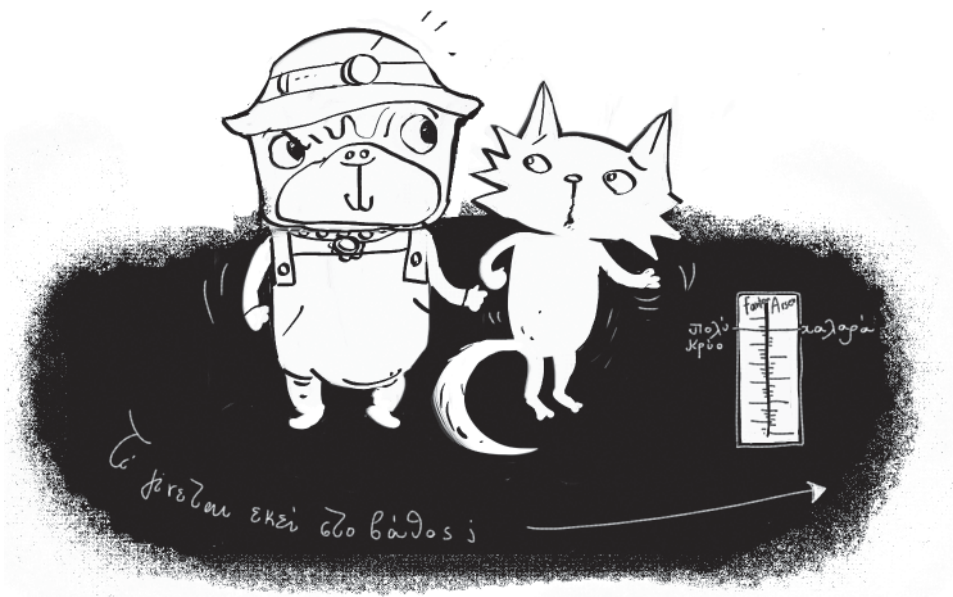
«Όχι» μου είπε. «Τι να νιώσω;»

«Το κρύο...» του είπα με δυσκολία. «Και μια... ουφ, τώρα τη μυρίζω... Και μια παράξενη μυρωδιά».

«Τι μυρωδιά;»

«Δεν ξέρω. Σαν να έρχεται ένα... ένα...»

«Ένα τι;» ρώτησε έξυπνα ο Αρσέν.

«Ένα φάντασμα» απάντησε πρώτος ο Πιν.

«Ένα φάντασμα!» επανέλαβε και ο Τσον.

«Ένα κγύο, μυγωδάτο, τγομεγό και τγομακτικό φάντασμα, κύγ... κύγ... κύγιε» τραύλισε και ο Αριστοτέλης.

«Το μοναδικό φάντασμα που ξέρω εγώ είσαι εσύ, ανάγωγε αρουραίε» του είπε ο Αρσέν. «Και άλλωστε εγώ δεν φοβάμαι τα φαντάσματα, γιατί είμαι Γκοσμπάστερ» συμπλήρωσε, δείχνοντάς μας τον μεγάλο φακό που κρατούσε.

Αχ! Πόσο τέλειος ήταν με τη στολή του, με όλα εκείνα τα καλώδια!

Θα μπορούσε να νικήσει και να κατατροπώσει όλα τα φαντάσματα της γκαρσονιέρας, όλα τα φαντάσματα εκείνου του μεγάλου ακατοίκητου σπιτιού – και κατά πάσα πιθανότητα όλα τα φαντάσματα του κόσμου.

Ωστόσο...

«Έεε...» έκανα πάλι. «Αρσέν...»

«Τι;» ρώτησε.

«Στο βάθος» είπα και του έδειξα με το κεφάλι την πέρα άκρη της γκαρσονιέρας.

«Τι γίνεται εκεί στο βάθος;» με ρώτησε, αλλά δεν μπόρεσα να του απαντήσω.

Γιατί έβλεπα εκείνη τη μυστηριώδη και φοβιστική κόκκι-

νη σκιά να σαλεύει προς το μέρος μας και είχα κοκαλώσει! Τα αυτιά μου μέσα σε ένα δευτερόλεπτο μαζεύτηκαν προς τα πίσω, και η γούνα μου ορτσώθηκε και κατσάρωσε.

«Πώς κάνεις έτσι, Φαντομά;» με μάλωσε ο Αρσέν. «Κάνεις λες και βλέπεις...»

«... φάντασμα!» τσίριξε ο Πιν.

«Φάντασμααα!» τσίριξε και ο Τσον.

«ΦΑΝΤΑΣΜΑ, ΚΥΓΙΕ ΑΓΞΕΝ!» τσίριξε και ο Αριστοτέλης, και οι τρεις τους άρχισαν να τρέχουν πάνω-κάτω στα ράφια με τα τυράκια, ψάχνοντας στα τυφλά την πόρτα για να φύγουν από εκεί μέσα.

Κάποια στιγμή πράγματι έφυγαν κουτρουβαλώντας και πέφτοντας ο ένας πάνω στον άλλον, και μείναμε μόνο εγώ και ο αδελφός μου εκεί μέσα.

Εγώ γιατί δεν μπορούσα να κάνω βήμα από τον φόβο μου, και ο Αρσέν γιατί... έεε... γιατί δεν είχε καταλάβει τι συνέβαινε.

Ήταν ακόμη πολύ συνεπαρμένος από τη λύση του μυστηρίου – και από τα νοστιμότατα τυράκια που μασουλούσε.

Όμως εκείνη η κόκκινη λάμψη ερχόταν ολοένα και πιο κοντά μας. Ολοένα και πιο κοντά. Μαζί της, ερχόταν και η άγνωστη μυρωδιά. Και σιγά-σιγά το κρύο μέσα στην γκαρ-

σονιέρα γινόταν ακόμη πιο τσουχτερό και πιο φοβιστικό. Και γρήγορα-γρήγορα μπορούσαμε να δούμε και τη μορφή της κόκκινης λάμψης.

Ήταν... ήταν μια θολή, γέρικη, διάφανη, κόκκινη... γάτα!

Κι έφτασε μέσα σε μια στιγμή δίπλα μας σαν αέρας και σαν πάχνη.

Α, ήταν πολύ τρομακτική! Παναγίτσα μου!

Ήταν τόσο τρομακτική, που ο Αρσέν άφησε να του πέσει το τυράκι που κρατούσε και έμεινε να την κοιτάει παγωμένος, κατευθείαν μέσα στα μάτια. Που ήταν κι αυτά πολύ τρομακτικά, γιατί, όπως είπα, όλη ήταν πολύ τρομακτική. Και θολή. Και γέρικη. Και διάφανη. Και κόκκινη. Και τσουχτερή. Και... και παλιά.

Μια παλιά γάτα.

«Αλτ!» φώναξε τότε ο Αρσέν, ανάβοντας τον Γκοσμπά-στερ φακό του στην πιο μεγάλη του σκάλα. «Ποια είσαι και τι κάνεις!»

Η γάτα σταμάτησε να τσουλάει στον αέρα και του αντιγύρισε το βλέμμα.

«Είμαι η Στέλλαα...» είπε με την απόκοσμη φωνή της.

«Α μπα, θοβαλά;» είπε ο Αρσέν, ψευδίζοντας λιγάκι. «Και τι είσαι; Φάντασμα είσαι;»

«Ναίαιαι...» είπε η Στέλλα.

«Αχά» έκανε ο Αρσέν. «Και τι; Θα μας φας;»

Η Στέλλα δεν απάντησε.

«Πρόσεχε τι θα πεις» συνέχισε ο Αρσέν, «γιατί είμαι ο Αρσέν, ο ιδιωτικός ντετέκτιβ. Και είμαι και Γκοσμπάστερ. Εντάξει;»

Η Στέλλα τον κοίταξε και άνοιξε τη στοματάρα της. Τα δόντια της ήταν μυτερά, φαίνονταν πολύ κοφτερά και ήταν τα πιο μεγάλα γατίσια δόντια που είχα δει ποτέ μου. Διπλάσια από τα δικά μου. Μπορεί και τριπλάσια.

Το φάντασμα άνοιξε τα στόμα του κι άλλο... κι άλλο... και χασμουρήθηκε φαρδιά-πλατιά.

«Εντάξειει...» είπε μετά. «Αλλά να φύγετε από εδώ γιατί νυστάζωω...»

«Α ώστε να φύγουμε, ε;»

Η Στέλλα κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

«Εντάξει λοιπόν! Αλλά δεν θα μας φας, σύμφωνοι;»

Η Στέλλα κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

«Αλλά σε νίκησα όμως, εντάξει;»

Η Στέλλα κούνησε το κεφάλι της σε κύκλους.

«Εντάξει, αλλά αφήστε με να κοιμηθώ πριν αλλάξω γνώμη...» είπε τελικά.

«Και να αλλάξεις εμένα δεν με νοιάζει, γιατί εγώ είμαι

Γκοσμπάστερ» είπε ο τρομερά και απίστευτα γενναίος αδελφός μου, ενώ εγώ προσευχόμουν από μέσα μου να μην εκνευριστεί η Στέλλα και να φεύγαμε από εκεί μέσα μια ώρα αρχύτερα.

Ευτυχώς, ο Αρσέν κατάλαβε πόσο φοβόμουν και κατέβασε τον φακό του.

«Ωραία λοιπόν» είπε πατώντας το κουμπί και σβήνοντας τον. «Φεύγω από το σπίτι σου, αρχαίο φάντασμα, χωρίς να σε συλλάβω. Δεν μου φαίνεται πολύ μοχθηρή. Σε αφήνω ελεύθερη για την ώρα. Αλλά να είσαι καλή, εντάξει;»

«Γενικά είμαι πολύ καλό φάντασμα, αλλά δεν θέλω μοχθηρούς στο σπίτι μουουου...» είπε η Στέλλα, και φάνηκε να αναβοσβήνει και να γίνεται ακόμη πιο διάφανη, μέχρι που το μόνο που τη θύμιζε πια ήταν μια θολή κόκκινη ανταύγεια μέσα στο σκοτάδι.

Μόλις εξαφανίστηκε και αυτή, έφυγε αμέσως και το κρύο από την γκαρσονιέρα. Και χάθηκε επιτέλους και εκείνη η χαζή μυρωδιά!

Ποπό! Ποποπό! Μεγάλη επιτυχία. Γκοσμπαστερική και ντετεκτιβική μαζί. Μπράβο και συγχαρητήρια, Αρσέν!

Ο αδελφός μου όμως δεν είχε πει ακόμη την τελευταία του λέξη.

«Γιατί άμα θες να ξέρεις» είπε «έτσι και το θέλω, θα έρθω και—»

«Αρσέν» του είπα.

Γύρισε και με κοίταξε.

«Ε, τι;»

«Έφυγε» είπα.

«Ποιος;»

«Το φάντασμα» του απάντησα.

Γύρισε και κοίταξε δεξιά-αριστερά.

«Ε, φυσικά και έφυγε» είπε μετά από λίγο. «Το νίκησα και το κατανίκησα».

«Βεβαίως» του είπα. «Ήσουν τρομερά γενναίος. Όμως...»

«Τι όμως;»

«Μήπως να;...»

«... να φάμε κανένα τυράκι;»

«Όχι, βρε Αρσέν μου» είπα. «Μήπως να φεύγαμε και εμείς» είπα.

«Α, ναι, βέβαια» απάντησε. «Δεν έχουμε πια καμιά δουλειά εδώ μέσα. Λύσαμε όλες τις υποθέσεις της ημέρας, και μπορούμε να επιστρέψουμε στις συνηθισμένες περιπολίες μας. Στην καθημερινή μας ρουτίνα».

«Τέλεια» είπα ανακουφισμένη.

Αλλά, αμέσως μετά, εντόπισα κάτι με την οξύτατη όσφρησή μου.

«Αρσέν;» έκανα.

«Ναι, τι έγινε πάλι;»

«Το μυρίζεις κι εσύ αυτό που μυρίζω; Είναι μια πολύ περίεργη μυρωδιά, και νομίζω πως είναι κι αυτή στοιχειωμένη όπως η προηγούμενη».

«Α μπα» είπε εκείνος. «Δεν είναι τίποτα. Απλώς τα φαντάσματα μου φέρνουν αέρια».

Κουρασμένοι αλλά νικητές, πήραμε τον δρόμο για το σπίτι μας, κάνοντας όμως πρώτα και μία γρήγορη περιπολία στη γειτονιά, για να δούμε αν πήγαιναν όλα καλά.

Πήγαιναν μια χαρά, αν εξαιρούσες έναν πολύ μεγάλο και μαλλιαρό σκύλο που είχε χάσει το σπίτι του και τους γονείς του και έψαχνε να τους βρει, αρκετά στενοχωρημένος. Του φωνάξαμε, αλλά δεν στάθηκε να του μιλήσουμε και απομακρύνθηκε μυρίζοντας τα πλακάκια του πεζοδρομίου. Ήταν πολύ απασχολημένος για να μας ακούσει.

Στον γυρισμό, περάσαμε από ένα στενάκι, πολύ σκοτεινό και πολύ-πολύ-πολύ αγριευτικό. Μόνο μια φωτεινή

πινακίδα, που αναβόσβηνε έξω από το κουρείο της γωνίας, έσπαγε κάπως το πηχτό σκοτάδι.

Και τότε ακούσαμε μία γνωστή φωνή από το μπαλκόνι του πρώτου ορόφου μιας πολυκατοικίας:

«Αρσέν;...»

Χα! Ήταν η Μάρβελ, το ξανθό λαμπραντόρ που αγαπούσε τον αδελφό μου από τότε που ήταν κουτάβια. Όπως έκανε πάντα, είχε βγάλει το κεφάλι της από τα κάγκελα του μπαλκονιού και κοιτούσε προς τα κάτω.

«Ναι, τι θέλεις;» ρώτησε ο Αρσέν καθώς κοντοστεκόταν.

«Έμαθα ότι πάλι έκανες τρομερά ανδραγαθήματα» του είπε η Μάρβελ με θαυμασμό.

«Ναι, έκανα» είπε ο αδελφός μου. «Αλλά τώρα πάω στο σπίτι μου γιατί πεινάω. Αύριο θα σας μαζέψω όλους στην πιλοτή για να σας εξιστορήσω τα πάντα, με κάθε ανατριχιαστική λεπτομέρεια. Και θα προβώ σε συλλήψεις και σε αυστηρές τιμωρίες προς κάθε μοχθηρό. Θα απαγγείλω κατηγορίες τόσο στους υπαίτιους της κλοπής, όσο και σε αυτούς που αντάλλαζαν τα κλεμμένα τυράκια με τριτς. Οι ένοχοι, όπως καταλαβαίνεις, είναι δεκάδες».

«Σοβαρά;» έκανε η Μάρβελ.

«Ναι, πολύ σοβαρά» είπε ο Αρσέν. «Επίσης θα πρέπει να κουβαλήσουμε όλα τα κλεμμένα τυράκια πίσω στο μα-

γαζί του Βερνάρδου, γιατί είναι αθώος πέραν πάσης αμφιβολίας».

«Εντάξει!» είπε η φίλη μας. «Μπορώ να τα κουβαλήσω και μόνη μου, αν θες. Ή... ή οι δυο μας. Να τα κουβαλήσουμε οι δυο μας, Αρσενάκο. Ε; Τι λες;»

«Όχι» είπε ο Αρσέν. «Εγώ θα δίνω τις απαραίτητες σωστές εντολές σε όλους σας, και εσείς θα κουβαλάτε τα κλοπιμαία. Χμμ... μπορεί, τώρα που το σκέφτομαι, να χρησιμοποιήσουμε την υπόγεια σήραγγα που άνοιξαν κάποιοι μοχθηροί αρουραίοι, από το μαγαζί του Βερνάρδου μέχρι το στοιχειωμένο σπίτι. Δεν ξέρω, θα το δω αύριο. Αύριο είναι μια άλλη μέρα. Α» έκανε. «Και να μη με λες Αρσενάκο, εντάξει; Είμαι ιδιωτικός ντετέκτιβ».

«Εντάξει...» είπε η Μάρβελ.

«Επίσης» συνέχισε ο αδελφός μου «νίκησα και ένα φάντασμα. Παραλίγο να το ξεχάσω, γιατί ήταν εύκολη υπόθεση».

«Α, συγχαρητήρια, Αρσέν! Γι' αυτό φοράς αυτή τη στολή Γκοστμπάστερ;»

«Ναι, γι' αυτό».

«Σου πάει πολύ. Αλλά πώς τα κατάφερες; Τα φαντάσματα είναι πολύ φοβιστικά».

«Μπα, δεν ήταν τίποτα. Έκανα απλώς το καθήκον μου. Λοιπόν, πάω τώρα. Άντε, γεια σου, γεια σου».

«Γεια σου, Αρσέν...» είπε με έναν αναστεναγμό η Μάρβελ. «Γεια σου και σένα, Φαντομά» συμπλήρωσε.

«Γεια σου και καληνύχτα, Μάρβελ!» τη χαιρέτησα κι εγώ και ακολούθησα τον αδελφό μου, που είχε ήδη φτάσει στο

κουρείο της γωνίας και έκανε λίγα τσίσα κατευθείαν πάνω στη βιτρίνα του.

Και, μέσα σε ένα λεπτάκι, ήμασταν πάλι στο σπίτι μας.

Αχ, τι καλά! Τι καλά και πολύ καλά!

Φάγαμε λαχανοντολμάδες και μηλόπιτα, και ήπιαμε και γάλα, και σκάσαμε και φουσκώσαμε και ευχαριστηθήκαμε, και μετά ήπιαμε και πολύ νερό, δροσερό-δροσερό και ολόφρεσκο, και ήταν τόσο-τόσο-τόσο τέλεια.

Όλα ήταν πιο τέλεια από ποτέ!

Και μετά η μαμασίτα μάς χάιδεψε και μας είπε κάτι λόγια από αυτά που ξέρει και λέει εκείνη, που είναι πολύ ωραία και που όποτε τα ακούω θέλω να βάλω τα κλάματα από τη χαρά, και δεν θέλω μόνο, τα βάζω κιόλας, και αποκοιμήθηκα έτσι δακρυσμένη από ευτυχία στην αγκαλιά της ενώ εκείνη χάιδευε μια τα αυτιά μου και μια την κοιλιά μου, μια τα αυτιά μου και μια την κοιλιά μου, γουργουρίζοντας από ευχαρίστηση.

Και στον ύπνο μου είδα πως έτρεχα, λέει, σε μια μεγάλη, καταπράσινη αυλή και κυνηγούσα κάτι πεταλούδες, και δίπλα μου ο Αρσέν έλυνε μυστηριώδη προβλήματα και κυνηγούσε μοχθηρούς και ήταν ντυμένος Γκοστμπάστερ και, αχ, αχ!

Αχ τι τέλειο όνειρο είδα στην αγκαλιά της μαμασίτας!

Όταν πέσαμε να κοιμηθούμε όλοι μαζί στο κρεβάτι μας, κι ενώ ο αδελφός μου άρχισε αμέσως να ροχαλίζει, ξεθεωμένος από τα ανδραγαθήματα εκείνης της ημέρας, μια εικόνα μέσα στο μυαλό μου δεν με άφηνε να ησυχάσω, κι ας ήμουν κι εγώ τρομερά κουρασμένη με όλη εκείνη τη φασαρία, τα τυράκια και τα φαντάσματα.

Δεν με άφηνε να ησυχάσω η εικόνα εκείνου του μεγάλου μαλλιαρού σκυλάκου που έψαχνε μέσα στη νύχτα τους δικούς του.

Ουφ, τι να είχε γίνει άραγε; Να τους είχε βρει; Έτσι πίστευα.

Αλλά πάλι...

«Αρσέν;» ψιθύρισα στον αδελφό μου.

«Τι θέλεις;» μου είπε εκείνος ανοίγοντας το ένα του μάτι.

«Θέλω μία χάρη: να βοηθήσει, σε παρακαλώ, το γραφείο μας εκείνο τον σκύλο να βρει το σπίτι του. Τον θυμάσαι;»

«Ναι, ναι, καλά, εντάξει» μου απάντησε. «Θα το αναλάβω αύριο το πρωί. Είμαι πολύ ειδικός σε αυτές τις υποθέσεις. Αλλά τώρα άσε με να κοιμηθώ και μη με ξαναδιακόψεις, εντάξει; Έβλεπα όνειρο ότι ήμουν Σπάιντερμαν».

«Σε ευχαριστώ, Αρσενάκο!» του είπα με ένα μεγάλο χαμόγελο.

Ήμουν ευτυχισμένη και υπερήφανη. Και η καρδιά μου ξεστάθηκε σαν να μου χάιδευε την κοιλιά. Και άρχισα πάλι να γουργουρίζω με όλη μου τη δύναμη. Γιατί ήξερα τι θα καταφέρναμε μαζί με τον Αρσέν...

... στην επόμενη περιπέτειά μας!

Ο Κυριάκος Αθανασιάδης είναι συγγραφέας.

Έχει εκδώσει πολλά βιβλία για μεγάλους και παιδιά. Το 2016 πήρε το βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας του περιοδικού *Ο Αναγνώστης* για το βιβλίο «Ο Λευκός Αξιωματικός».

Η Κίκα Τσιλιγγερίδου είναι δημοσιογράφος.

Έχει δουλέψει πολλά χρόνια στην τηλεόραση, σε εφημερίδες και στο ραδιόφωνο. Από το καλοκαίρι του 2017 ζει μαζί με τον Κυριάκο, τον Αρσέν και τη Φαντομά στην Πράγα, όπου γράφει το πρώτο της αστυνομικό μυθιστόρημα.